

Endetiden i lys av Johannes Åpenbaring

Av Cornelis Hermans og Målfrid Toft

Bibelen beskriver at Gud skapte menneskene i sitt bilde, og at Guds tanke for menneskene var at vi skulle leve sammen med Ham.

Dette ble forpurret av Den onde. Gud har en plan for å få menneskene tilbake til seg. Bibelen er i store trekk fortellingen om denne planen.

Johannes Åpenbaring er det siste skriftet i Bibelen. Denne boka beskriver avslutningen på Guds plan. Denne avslutningen kalles ved ulike navn - så som: Endetiden, De siste dager eller Trengselstiden. Etter Trengselstiden kommer Tusenårsriket, så kommer den endelige dom. Etter dommen skal Guds barn leve med Gud i evighet.

Johannes Åpenbaring er egentlig Jesu Kristi Åpenbaring. Det er Jesus som gjennom sine engler viser Johannes det som kommer til å skje.

Mange mener at denne boka er den vanskeligste av Bibelens bøker. De sier også at det er så mye vi ikke forstår i boka, og kanskje er det heller ikke Guds mening at vi skal forstå.

Sannheten er nok det motsatte. Tittelen på boka viser at det er en åpenbaring. Dette ordet betyr opplysning om eller avsløring av noe som har vært skjult. Det er sant at det er mye i denne boka som er vanskelig, men likevel er boka en åpenbaring av Guds planer, så langt det går an å åpenbare dem. Disse planene bør det være om å gjøre for oss å få rede på.

Det er to forskjellige retninger eller oppfatninger om forståelsen av Åpenbaringen. Den historiske og den profetiske.

Den historiske ser boka som et sammendrag av menighetens og verdens historie. Opp gjennom tidene har mange prøvd å sette det som står beskrevet i Åpenbaringen inn i sin egen tid. Andre har prøvd å få Åpenbaringen til å stemme med det som allerede har skjedd. Ingen av disse metodene er brukbar framgangsmåte for å forstå boka. Selve innledningen av boka motbeviser et slikt syn.

Johannes skal skrive om det **han så**: Dette nevnes i kp 1.

Så skal han skrive om **det som er**: Her kommer menighetens historie inn, men bare i kp 2 og 3.

Så skal han skrive om det **som kommer**: fra kp 4 og resten av boka.

Johannes åpenbaring er altså ei framtidsbok. Det meste av det som står der er ikke ennå oppfylt.

Den beskriver hendelser som skal komme. Nettopp derfor er det så vanskelig å forstå det som står der.

Enkelte av de som har studert skriftene har satt fram underlige teorier om endetiden. En del av teoriene er ren fantasi.

I stedet må en studere Åpenbaringen og se hva som virkelig står der. Ellers i Bibelen tar en Guds ord mest mulig konkret. En prøver ikke å åndeliggjøre alt. Dette gjelder også for Johannes Åpenbaring. En må gå ut fra at Gud har ment å si det som står der. Så må en arbeide med de enkelte symbolene i lys av andre skriftsteder. En må også sette seg inn i den bibelske tiden, og måten de skrev på den gang, slik at en kan forstå hva som var ment da dette ble skrevet.

Den profetiske oppfatningen synes ut fra innholdet å være den mest sannsynlige.

Profetier

28% av det skrevne ord i Bibelen er profetier. En stor del av disse er allerede oppfylt, men mange ligger ennå foran oss. Av de uoppfylte som gjelder de siste tider, finner vi en stor prosent i Johannes Åpenbaring.

Lite omtalt i vår tid.

Profetiske tema har vært lite omtalt i kirker og menigheter i de siste 30 årene. En grunn til dette er som nevnt at vi har vansker med å forstå innholdet i Johannes Åpenbaring. For oss som lever i dag er Johannes Åpenbaring ei bok som det er vanskelig å forstå. De kristne som levde i de første århundrer e.Kr. fikk tak i innholdet på en helt annen måte fordi symbolbruken var kjent for dem. En annen grunn til at det er lite forkynt om endetiden er at det har vært lite undervist i dette temaet på høyskoler og universiteter. Dermed får prester og pastorer liten kunnskap om emnet.

Viktig å studere profetiene.

I Joh.Åp.1,3 står det at den som leser og tar vare på det profetiske ord, er salig. Salig betyr Guds fulle glede. Guds ord oppfordrer oss altså til å studere profetiene og at dette vil gi oss glede.

Det er en alvorlig sak at det blir lite forkynt om profetiene i vår tid.

For det første må det jo være en grunn til at så stor del av Guds ord består av profetier. Guds mening må være at vi skal vite om det som kommer til å skje.

For det andre vitner profetiene om at Gud har den hele og fulle kontroll, siden Han vet i detalj hva som kommer til å skje.

For det tredje er det trosstyrkende for oss når vi ser at profetiene går i oppfyllelse.

Ennå en grunn til at Gud vil at vi skal kjenne til det som skal skje, er at Gud vil advare oss, slik at vi har bakgrunn for å velge rett.

Økt interesse for profetiene.

I våre dager har interessen for dette temaet økt. Dette kommer nok av at flere av Bibelens profetier går i oppfyllelse i vår tid.

- Staten Israel ble opprettet i 1948 og jødene har vendt hjem.
- Vi har hatt 2 verdens kriger.
- Vi opplever store naturkatastrofer som flom og jordskjelv, mer i våre dager enn tidligere.
- Lovløsheten øker i våre dager.
- Folk reiser mer enn noensinne og kunnskapen har økt enormt.

Forholdene legges til rette for Antikrist.

Det er også forutsagt at en leder skal få fullstendig makt i verdenssamfunnet. For bare 30 år siden virket det helt absurd at en enkelt leder kunne få hvert eneste menneske i sin makt. I dag ser vi at dette er fullt mulig.

Vi ser nå at forholdene legges til rette for dette:

- Multinasjonale selskaper styrer økonomien, stats og kommunalt eide selskap blir privatisert.
- Kommunikasjonsteknologien utvikler seg i økende fart. Verden blir stadig mer knyttet sammen.
- Elektroniske betalingsmidler dominerer verden over og vil snart bli den eneste mulige betalingsmåten.
- Myndighetene har all viktig informasjon om deg i store databaser.

Historiske virkninger av profetiene.

Profetiene sier at Jesus kommer snart. Dette har vist seg å være sterke åndelig motiverende faktorer i kirkehistorien:

1. Det har utfordret de kristne til å leve et hellig liv i en ugudelig verden.
2. Det har gitt de kristne motivering til å vitne.
3. Det har gjort at menigheten er blitt misjonerende. Det har blitt viktig å fullføre Jesu misjonsbefaling før han kommer igjen.

Historiens 4 viktigste begivenheter:

Skapelsen.

Skapelsen kaster lys over at mennesket ikke bare består av kropp og sjel, men også er ånd. Adam og Eva var skapt fullkomne, men de brukte sin frie vilje til å trosse Gud. Dette førte verden ut i store vanskeligheter.

Syndfloden.

Befolkningen som kom etter Adam og Eva var så ond at etter 1000 år ødela Gud dem alle, bortsett fra Noah og familien hans.

Syndflodsbegivenheten er nevnt i forskjellige folks litteratur, og arkeologer har funnet bevis for at hele jorden har vært rammet av flom. Det viser at syndfloden omfattet hele jorden.

Jesu død på korset.

Den tredje store begivenhet var Jesu Kristi korsfestelse. Da han som Guds enbårne sønn gav seg selv for hele verdens synd, gjorde han slutt på lovens tid og innførte nådens tid. Fra nå av har enkeltindividet kunnet bli frelst "ved tro".

Denne tidsalderen vil ende med neste store begivenhet:

Jesu annet komme.

Helt siden Jesus sa at han ville komme igjen, har hans etterfølgere spurt: "Når vil du komme tilbake, og hva vil tegnet på ditt komme være?"

Noen har også satt opp dato om når Jesus skal komme igjen. Dette sier Skriften at det er det bare Gud som vet. Faktisk så står det at dette skal være skjult inntil de siste dager. Dan. 12,9.

I Matt. Kp. 24 og 25 finner vi Jesu egne ord om hvilke tegn på hans annet komme vi skal se etter:

Når dere hører at det bryter ut krig, så er ikke det noe tegn på mitt komme. Slikt må skje, men enden kommer ikke ennå.

Nasjonene og rikene på jorden skal reise seg mot hverandre, og det vil bli hungersnød og jordskjelv mange steder. Men alt dette er bare begynnelsen på det som skal skje.

Krig og naturkatastrofer har det vært til alle tider. Men de som studerer disse fenomenene, har funnet at det er en tydelig økning i både kriger og naturkatastrofer i vår tid.

En skal merke seg at Jesus sier at dette er begynnelsen på det som skal skje.

Dere skal bli torturert og drept og hatet over hele verden fordi dere er mine, og mange av dere vil falle i synd og forråde og hate hverandre.

Ingen tidsalder har hatt så stor kristenforfølgelse som vår tid.

Mange falske profeter skal vise seg, og de skal føre mange vill. Synden vil ta overhånd overalt, og det vil føre til at kjærligheten blir kald hos mange. Men de som holder ut til enden, skal bli frelst. Og evangeliet om riket skal bli forkynt over hele verden, slik at alle nasjoner skal høre det, og så, endelig, kommer slutten.

Når dere altså ser det fryktelige vesen (som profeten Daniel talte om) stå på et hellig sted, da må de som er i Judea, flykte opp i fjellene. De som er på balkongene, må ikke gå inn for å pakke før de flykter, og de som er på markene, må ikke vende tilbake til sine hjem for å hente klær. Stakkars de kvinnene som går med barn og de som har småbarn i de dager.

Be også om at flukten ikke må skje på vinteren eller om sabbaten. For det vil bli en forfølgelse som verden aldri har sett maken til, og det skal aldri bli noe lignende igjen. Hvis ikke de dagene ble forkortet, ville hele menneskeheten gå til grunne. For de utvalgte skyld skal tiden forkortes.

Hvis altså noen sier til dere: Messias er kommet på det eller det sted, eller har vist seg der eller der, så tro det ikke. For falske messiaser og falske profeter skal stå fram og gjøre store tegn og under, slik at til og med Guds utvalgte kan bli lurt. Se, jeg har advart dere.

Hvis altså noen forteller dere at Messias er vendt tilbake og er ute i ørkenen, så bry dere ikke om å gå dit for å se etter. Eller hvis noen sier at han gjemmer seg et eller annet sted, tro det ikke! For som lynet lyser over himmelen fra øst til vest, slik skal mitt komme være, når jeg, Menneskesønnen, kommer tilbake. Og der åtselet er, der vil gribbene samles. Når forfølgelsene er over, skal solen bli formørket, og månen bli svart, og det skal se ut som om stjernene faller fra himmelen. Kreftene i himmelrommet skal rokkes. Da skal endelig tegnet på mitt komme sees i himlene, og det skal bli sterke klagerop over hele jorden. Verdens nasjoner skal se at jeg kommer i himmelens skyer med kraft og stor herlighet. Og jeg skal sende mine engler ut til lyden av et veldig trompetstøt, og de skal samle mine utvalgte fra de ytterste ender av jorden og himmelen.

Jesu annet komme skjer i to faser.

Blant bibelgranskere i vår tid er det stor enighet om at vi har grunn til å tro at Jesu annet komme vil skje i to faser.

En del bibelord peker på hendelser som kommer til å skje før Jesus kommer igjen:

1 Tess 5,2 For dere vet godt at Herrens dag kommer som en tyv om natten.

Når vi leser bibelordene om Jesu annet komme, ser vi at Jesus kommer som seierherren på himmelens skyer. Alle skal se Ham. Mark.13,26

I 1 Tess. 5,2 står det at Herrens dag kommer som en tyv. En tyv kommer ikke som en seierherre! Dette verset må derfor peke på en hending som skjer før Jesu endelige gjenkomst.

Matt 24,40 –41 Da skal to menn være ute på marken; den ene blir tatt med, den andre blir tilbake. To kvinner skal male sammen på kvernen; den ene blir tatt med, den andre blir tilbake .

Matt 24,40-41 stemmer heller ikke med de vers som beskriver Jesu gjenkomst. Versene om Jesu gjenkomst sier at Jesus skal seire sammen med alle sine. Åp 17,14. I disse to versene (Matt 24,40-41) står de kjente ordene om at en blir tatt med til himmelen og en blir latt tilbake. Matt. 24,40 - 41 må derfor beskrive at Jesus tar sine til seg før Hans endelige komme. Kanskje er det disse som er sammen med ham når han stiger fram som seierherre og setter sine føtter på Oljeberget.

Vers som beskriver Jesu komme som seierherre:

- Daniel 2,44 - 45
- Mark. 13,26 - 27
- Luk. 21,27
- Pet. 4, 12 - 13

To grunner til at Jesus tar vekk de troende før Trengselstiden.

Den ene grunnen er at Kristus skal redde oss fra den vredesdom som kommer. Vredesdommen er trengselstiden.

1 Tess 1,10 - han som Gud reiste opp fra de døde, Jesus, som redder oss fra den vredesdom som kommer.

(Se også Åp.3,10)

Når Han skal redde oss fra trengselstiden, må jo dette skje før den kommer. Det finnes i GT flere eksempler på at Gud tar bort de hellige før han sender sin dom over syndere.

- Noah ble spart for vannflommen .
- Lot ble sendt ut av byen Sodoma før Gud ødela den med ild og svovel.
- Rahab ble skånet da Jerikos murer falt.
- Israel ble spart for 8 av de 10 plager Gud sendte til Egypt.
- Jesus varslet sine disipler om Jerusalems ødeleggelse og gav dem et tegn på når de skulle flykte fra byen. (Luk.21,20). Fordi den urkristne menighet i Jerusalem gav akt på varslet, ble de reddet.

1Tess 4,16-17. For når befalingen lyder, og det høres et rop fra overengelen og støt i Guds basun, da skal Herren selv stige ned fra himmelen. Og de som døde i troen på Kristus, skal

først stå opp. Deretter skal vi som er blitt tilbake og fremdeles lever, sammen med dem bli rykket opp i skyene, i luften, for å møte Herren. Og så skal vi være sammen med Herren for alltid .

Bortrykkelsen av alle kristne vil skje i ett nu, i ett øyeblikk.

Vi tenker oss at dette vil skape et enormt kaos på jorden, alle troende forsvinner med de katastrofale følger det medfører:

- Et fly uten piloter,
- Biler på autobaner uten sjåfør.
- På et sjukehus der leger opererer en pasient og plutselig er pasienten borte.
- Alle barn forsvinner plutselig, for de hører Kristus til.

Tenk deg den situasjonen hvis det skulle skje at alle dine er forsvunnet og du må blir igjen.

En annen grunn til at Jesus tar vekk de troende er at menigheten er et hinder for Antikrists kraft.

2 Tess 2,6-7 Dere vet hvem som holder ham (Antikrist) igjen, så han ikke allerede er kommet. Han kan ikke komme før tiden er inne. Lovløsheten er nok allerede virksom med sin kraft, men han som ennå holder igjen, må først bli tatt bort.

Mange har tenkt på hva som kan holde Antikrist tilbake. Han kan ikke komme før tiden er inne. 2 Tess. 2,6-7 har et viktig ord vi må merke oss om dette: han som holder igjen må først bli tatt bort. I grunnspråket benyttes samme ord (han) som i 1. Kor 12,12-13 og ordet betegner Kristi legeme. Altså er det Kristi legeme som holder igjen. Det er menigheten som gjør stor motstand i ånde verdenen i denne tid. Menigheten er Jesu legeme. Derfor er det den Hellige Ånd i menigheten som hindrer Satan i hans virksomhet.

Antikrist kan ikke komme før menigheten blir tatt vekk.

Sammenlign med Lot: Da englene kom for å ødelegge Sodoma og Gomorra,, kunne heller ikke de gjøre noe før Lot var i sikkerhet.

Ut fra disse bibelstedene og andre som ikke er nevnt her, er det mange bibelforskere som er kommet til at det først må bli en bortrykkelse av alle troende som lever. De som er døde i Kristus blir også nevnt i denne sammenheng.

Etter at alle kristne er tatt bort fra jorden, starter de begivenheter som er beskrevet i Johannes Åpenbaring fra kap. 6 og ut boka.

Før en går videre må en nevne at det står at mange mennesker blir omvendt i trengselstiden(Åp 7,13-14). Heldigvis er det mulighet til å si ja til Jesus helt til han kommer igjen.

Trengselstiden varer i syv år og er delt i to perioder på 3,5 år ifølge Daniel 9,27 og 12,11-12.

Dan 9,27 Én uke gjør han pakten tung for mange, midt i uken gjør han ende på slaktoffer og grødeoffer. På styggedommens vinger kommer det en som herjer, helt til ødeleggelsen som er fastsatt, strømmer ned over ødeleggeren selv."

Dan 12,11-12 Fra den tid da det daglige offer blir avskaffet og den ødeleggende styggedom stilles opp, skal det gå 1.290 dager. Salig er den som venter og når fram til 1.335 dager.

Ut fra andre steder i Bibelen ser en at en uke betyr 7 år. Etter denne perioden på 7 år, vil Jesus komme igjen. Alle vil få se Ham og Han vil opprette sitt rike.

Tiden som ligger foran oss vil bli meget spennende når vi tenker på det som er skrevet i Esekiel, Daniel, Åpenbaringen og mange andre steder i Bibelen om bortrykkelsen og om Jesu andre komme.

Dette heftet omhandler Endetiden. Kapittel 1-3 er en innledning til skriftet. Derfor tar vi det ikke med her. Vi tar med det Johannes nevner som - **det som skal komme**.

I denne artikkelen vil vi gå gjennom hvert kapittel og vers og prøve å gi en forklaring på dette som er så vanskelig å få tak på og likevel så viktig å kjenne til.

Forberedelse i himmelen: kp 4 og 5

Kapitel 4.

Åp 4,1-3 Mens jeg så, ble en dør stående åpen inn til himmelen, og den samme stemmen som jeg hadde hørt før, lød som et mektig trompetstøt: "Kom opp her, så skal jeg vise deg hva som må skje i framtiden!"

I samme øyeblikk kom Ånden over meg, og jeg så en trone og en som satt på den! Det strålte lys ut fra ham, som fra en glitrende diamant eller en skinnende rubin. Den skinte som en smaragd. I en krets om tronen så jeg tjuefire mindre troner, og på disse satt tjuefire eldste. De var alle kledd i hvitt og hadde gylne kroner på hodet. Lyn og torden gikk ut fra tronen, og det var stemmer i tordenen. Rett foran tronen var det sju tente lamper, som representerte den sjufoldige Guds Ånd.

Johannes er rykket opp i himmelen. Her opplever Johannes å møte Gud i hans veldige majestet. Dette er det vanskelig å beskrive med våre vanlige ord. La oss prøve å ta ordene som de står, og se bildet for oss:

Guds trone midt i det som skjer, og fra Ham går det ut torden og lyn. I Bibelen blir torden og lyn flere steder nevnt i forbindelse med Guds røst. De sju Guds ånder er et uttrykk for den fullkomne Guds Hellige Ånd. 2 Mos. 19,16 og Åp. 3,1.

Så ser Johannes de 24 eldste hver på sin trone omkring Guds trone. Disse eldste representerer etter vårt syn menigheten som allerede er rykket opp til himmelen.

Åp. 4,6 -7 Foran tronen bredte en skinnende krystalsjø seg.

Fire levende vesener, med øyne foran og bak, stod ved tronens fire sider. Det første hadde en løves skikkelse, det andre så ut som en okse, det tredje hadde menneskeansikt, og det fjerde hadde en ørns skikkelse, med vinger bredt ut til flukt.

Så ser han de 4 livsvesener. Disse blir også omtalt i Bibelen som kjeruber eller serafer. De er fulle av øyne foran og bak og rundt omkring, innvendig og utvendig. Se også v.8. Det betyr at de har full oversikt.

Når de er ute i oppdrag, er det ingenting som unngår deres oppmerksomhet. De gjør ingen feil på grunn av manglende oversikt, men ser alt, både det som er av indre karakter og det som åpenbarer seg ytre sett.

Det første av disse livsvesenene er likt en løve, det indikerer stor styrke og mot.(Ord:28.1)

Det andre er lik en okse, det står for styrke og dynamisk energi (Job 39.12-14)

Det tredje likner på et menneske, det uttrykker kjærlighet (Gud elsker mennesker)

Og det fjerde er lik en flygende ørn, det står for Guds visdom som er høyt hevet over mennesker.

Åp 4,8-11 *Og når disse vesener gir ære og pris og takk til ham som sitter på tronen, han som lever i all evighet, faller de tjue fire eldste ned foran ham og tilber ham. De kaster sine kroner foran tronen idet de synger:*

"Herre, du er verdig til å motta herligheten og æren og makten, for du har skapt alle ting. De ble skapt og ble til fordi du ville det."

I første del av Åp.4 får vi bilde av Gud i Hans majestet, i siste del får vi bilde av den tilbedelse som de som er i himmelen gir Gud. Dette kapitlet får Johannes (og vi som leser) til å innstille tanken på Guds storhet og den autoritet Han har.

Kapitel 5.

Åp 5,1-4 *Jeg så også en bokrull i hånden til ham som satt på tronen, en bokrull som det var skrevet på både innvendig og utvendig. Den var forseglet med sju segl. En mektig engel med sterk stemme ropte ut dette spørsmålet: "Hvem er verdig til å bryte seglene på boken og åpne den?" Men det var ingen, verken i himmelen eller på jorden eller blant de døde, som fikk tillatelse til å åpne og lese den. Da gråt jeg av skuffelse. Ingen ble funnet verdig. Ingen kunne fortelle oss hva den inneholdt.*

Johannes ser Gud som sitter på tronen med bokrullen i sin høyre hånd. At rullen var beskrevet både innvendig og utvendig betyr at den informasjon som er skrevet i den er meget viktig. Denne bokrullen er nok den samme som Daniel så, den som skulle være lukket til endens tid. Dan.12,9.

Etter romersk skikk ble en bokrull som var ferdigskrevet, forseglet med tråder, og disse ble igjen forseglet med knuter. Det eneste dokument som ble forseglet med sju segl, var testamentet. Under romersk lov forseglet sju vitner testamentet, og bare de som hadde myndighet til det, kunne åpne seglene.

Ingen kan ta rullen ut av Guds allmektige hånd og bryte seglene for å lese innholdet i den. Det finnes ingen i himmelen eller på jorden som er verdig til å åpne den. Johannes er fortvilet over dette og begynner å gråte.

Åp 5, 5- 7 *Men en av de eldste sa til meg: "Gråt ikke! For løven av Juda stamme, Davids rotskudd, han har seiret og er den som kan åpne boken og de sju segl." Jeg fikk da se et lam som stod foran de tjuefire eldste. Lammet hadde sår, som engang hadde voldt det døden. Det hadde sju horn og sju øyne. Øyene er Guds sju ånder som er sendt ut over hele verden. Lammet trådte fram og tok bokrullen fra ham som satt på tronen.*

Johannes så etter løven av Juda, men fikk se et lam – et lam som har løvens kraft.

De sju hornene (kronene) representerer den fullkomne makt som er lagt i Jesu hender, de sju øyne taler om hans fullkomne visdom.

Lammet kom bort til Ham som satt på tronen, og tok imot boken av Hans høyre hånd. Nå kan boken åpnes.

Åp 5,8-14 *Da det tok bokrullen, falt de tjuefire eldste ned for Lammet. Hver av dem hadde en harpe og gylne skåler fylt med røkelse - Guds folks bønner. De sang en ny sang for Lammet: "Du er verdig til å ta bokrullen og åpne seglene på den. Du ble slaktet, og ditt*

blod har frikjøpt mennesker fra alle land til Gud. Du har samlet dem i ett rike og gjort dem til prester for vår Gud. De skal regjere på jorden." Da hørte jeg sangen fra millioner av engler som omgav tronen og fra de levende vesener og de eldste: "Lammet er verdig" (høyt sang de det!) - "Lammet som var slaktet er verdig til å få makten og rikdommen og visdommen og styrken og æren og herligheten og velsignelsen." Og så hørte jeg alle i himmelen og på jorden og de døde under jorden og i havet bryte ut: "Velsignelsen og æren og herligheten og makten tilhører for evig ham som sitter på tronen, og Lammet." Og de fire levende vesener fortsatte å si: "Amen!" Og de tjuefire eldste falt ned og tilbad ham.

I begynnelsen av Åp.5 leser vi at livsvesenene og de eldste tilbad Gud.

I vers 8 ser vi at Lammet blir tilbedt på samme måte som Gud. Dette må bety at Lammet blir satt like høyt som Gud. Lammet har nå fått en helt spesiell oppgave av Gud, en oppgave som det bare er han som kan utføre.

Samtidig nevnes skåler fulle av Guds folks bønner. De kristnes bønner er altså en viktig del av det som skal skje.

Endetiden.

I Åpenbaringen 6 begynner den hoveddelen som omhandler endetiden – trengselstiden på jorda

Menigheten og de døde i Kristus er tatt opp til himmelen, og etter noen måneder, kanskje et år, begynner trengselstiden.

Kapitel 6.

Åp 6,1 Mens jeg så, brøt Lammet det første seglet og begynte å åpne bokrullen. Da sa en av de fire levende vesener med en stemme som lød som torden: "Kom!" Jeg så, og foran meg var det en hvit hest. Rytteren hadde en bue, og det var en krone på hodet hans. Han red ut med seier for å vinne krigen.

Det første seglet presenterer den første av de 4 rytterne. Bibelforskere mente tidligere at rytteren på den hvite hest er Kristus som drar ut med evangeliet. En anså at denne rytteren er den samme som det skrives om i 19,11.

I dag mener en at denne rytteren er Antikrist. Han har bue, men ingen piler. Det betyr at han ikke benytter seg av krigføring. Men ved bedrag og listig manøvrering skaper han en falsk fred på jorden i begynnelsen av trengselstiden.

Jesus advarer oss mot den onde som av og til kan opptre vennlig, men som viser seg som ulv i fåreklær.

Åp 6,3-4 Så brøt Lammet det andre seglet, og jeg hørte det andre levende vesenet si: Kom! Denne gangen var det en rød hest som red ut. Rytteren hadde fått et langt sverd, og han fikk makt til å ta freden fra jorden og skape anarki i stedet. Overalt var det krig og drap.

Denne rytteren tar freden vekk fra jorden, sannsynligvis blir det en storkrig. (3 verdenskrig?) Daniel skriver om de tre konger som opponerer mot Antikrist. Han svarer med et drepende motangrep.

Merk at rytteren har ingen makt i seg selv. Han "fikk makt" sto det. Det understrekes at Gud har all makt.

Åp 6,5-6 Da Lammet hadde brutt det tredje seglet, hørte jeg det tredje levende vesen si: "Kom!" Og jeg så en svart hest med en rytter som holdt en vekt i hånden. En stemme hørtes blant de fire levende vesener: "En liter hvete for en daglønn! Tre liter bygg for en daglønn. Men oljen og vinen må du ikke skade."

Ordene som kommer i forbindelse med den svarte rytteren antyder vanskeligheter med å få tak i mat. Vekten som rytteren holder er et bilde på at maten måtte veies. I bibelsk tid var en denar alminnelig lønn for en dags arbeid, og et mål hvete og tre mål bygg var basisdiett for en person. Dette betyr at en mann må arbeide hele dagen bare for å få nok mat å spise uten at det blir nok til familien eller de eldre. Den svarte hesten er altså et symbol på hungersnød og sykdom, noe som alltid følger i krigens spor. Mens befalingen om ikke å skade oljen og vinen – symbolet på rikdom – viser at de rike vil klare seg godt.

Åp 6,7-8 Og da det fjerde seglet ble brutt, hørte jeg det fjerde levende vesen si: "Kom!" Nå så jeg en blakk hest, og rytterens navn var Døden. Etter ham fulgte en annen hest, og rytteren på den het Helvete. De fikk makt over en fjerdedel av jorden, til å drepe med krig, hungersnød, sykdom og ville dyr.

Rytteren på denne hesten er døden, og dødsriket følger med ham. Dette viser at det er de vantro som dør, for de troende går ikke til dødsriket, men til Frelseren. Rytteren fikk makt over fjerdedelen av jorden. Dette betyr at store mengder mennesker kommer til å dø. I tidligere tider var dette at så mye som en fjerdedel av jordens befolkning kunne dø i en krig helt usannsynlig, og folk lo av slike påstander. Men vi som lever i våre dager vet mer om hvordan en krig med moderne våpen fungerer enn de gjorde for bare 100 år siden. Først i våre dager er det mulig med en verdensomspennende ødeleggelse, og vi vet at det som står beskrevet her ikke trenger å være fri fantasi.

Åp 6,9-11 Da Lammet åpnet det femte seglet, så jeg et alter, og under det var alle deres sjeler som hadde lidd martyrdøden. De hadde forkynt Guds ord og vært trofaste i sin vitnegjerning. De ropte høyt til Herren og sa: "Du høyeste Herre, hellig og sanndru, hvor lenge varer det før du dømmes jordens mennesker for det de har gjort mot oss? Når skal du hevne vårt blod overfor dem som lever på jorden?" Hver enkelt av dem fikk en hvit kjortel, og det ble sagt at de skulle vente en liten stund til, til deres brødre, Jesu medtjenere, også hadde lidd martyrdøden og sluttet seg til dem.

Etterat trengselstiden er begynt, blir det som nevnt en stor sjelehøst! Åp.7,9ff. Dette både på grunn av bortrykningen, og det at mange ser at Bibelen går i oppfyllelse. Ennå en grunn er at evangeliet blir forkynt over hele jorden. Et av Herrens mest kjente løfter om endetiden finner vi i Mat 24,14 **Og evangeliet om riket skal bli forkynt over hele jorden til et vitnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme.**

De fleste av disse trengselstidens hellige vil bli drept av Antikrist og hans styrker. Særdeles ille blir det i andre halvdel av trengselstiden. Disse martyr-sjelene vil rope til Gud at han skal hevne dem. Men de får høre at de skal slå seg til tåls til tallet på deres medmartyrer er fullt. Merk altså dette: Til tross for Antikrists ondskap og kriger, pest, hungersnød og naturkatastrofer, har likevel Gud den fulle kontroll. Til og med tallet på martyrer er fastsatt.

De fleste som forkynner profetordet, mener at denne verdensvide forkynnelse av evangeliet vil finne sted i trengselstiden. Man regner med at dette vil skje når de 144000 vitnene som er

beskrevet i Åpenbaringen 7 skal forkynne Guds ord til alle folkeslag og stammer og folk og tungemål. Gud har en spesiell tjeneste til disse tusener av jøder som omvender seg til Kristus. De går ut med evangeliet om Guds rike og forkynner over hele verden.

Åp 6,12-17 *Jeg så Lammet bryte det sjette seglet, og det ble et veldig jordskjelv. Solen ble mørk som en sørgedrakt, og månen ble blodrød. Det så ut som om himmelens stjerner var i ferd med å falle til jorden - som grønne frukter fra fikentrær når det rystes av kraftig vind. Stjernehimmlen delte seg, som om den var en bok som ble rullet sammen og fjernet, og hvert fjell og hver øy ble flyttet på. Kongene på jorden, verdenslederne og rikfolkene, hærførerne og alle slags mennesker, store og små, slaver og frie, gjemte seg i huler og fjellkløfter og ropte til fjellene at de skulle knuse dem. "Fall over oss," bad de, "og skjul oss så vi ikke ser ansiktet til ham som sitter på tronen. Gjem oss for Lammets vrede. Den store vredes dag er kommet, og hvem kan vel overleve den?"*

De fire første seglene beskriver dommer som stort sett iverksettes av mennesker. Det sjette seglet beskriver en dom som er klart overnaturlig.

Johannes forteller om et jordskjelv som er så stort at hvert fjell og hver øy ble flyttet fra sitt sted. Det er kanskje her tale om vulkansk aktivitet, for da blir himmelen svart og månen som blod. Menneskene på jorden skjønner at disse fenomenene kommer fra Gud, for de roper til fjellene om hjelp der de søker ly.

Syv klasser mennesker nevnes, ingen går klar. Når alle disse gjemmer seg, betyr det at de er grepet av frykt. De forstår at katastrofene er utrykk for Guds vrede over syndige mennesker.

Når Gud utryddet alle i syndfloden unntatt de 8 i Arken, var det syndige mennesker som ble tilintetgjort. I endens tid er det selve ondskaper i verden som blir stilt til skue og utryddet. Gud sender sine plager som en advarsel for at menneskene skal vende seg til Gud fra det onde.

Kapitel 7.

Åp 7,1-3 *Da så jeg fire engler som stod ved jordens fire hjørner og holdt igjen de fire vindene. Ikke et blad på trærne rørte seg, og havet ble blikkstilte. Jeg så også en annen engel som kom fra øst. Han bar på den levende Guds store segl, og han ropte til de fire englene, som hadde fått makt til å skade jorden og havet: "Vent! Ikke gjør noe ennå - skad ikke verken jorden, havet eller trærne. Vi må først sette Guds segl i pannen på hans tjenere."*

Dette kapitlet kommer som en utfyllende forklaring mellom det sjette og det sjuende segl. Vinden står iblant som et bilde på Guds dom. At vindene her ble holdt igjen, taler om at Guds dom av en spesiell grunn ble utsatt. Hensikten var at Guds folk på jorden skulle besegles først. Etter jordskjelvet blir Guds barn skilt ut fra jordens barn med et segl - et merke - på sin panne. Fire engler får i oppgave å skade jorden, havet og trærne. Men de får ikke gjøre noe før Gud har beskyttet sine med et segl.

Legg merke til at Gud ikke lar noe skje før hans vilje er utført, og hans planer er i rute.

Åp 7,4 *Hvor mange fikk dette merket? Jeg hørte tallet - det var 144.000 av alle Israels stammer: Juda 12.000, Ruben 12.000, Gad 12.000, Aser 12.000, Naftali 12.000, Manasse 12.000, Simeon 12.000, Levi 12.000, Issakar 12.000, Sebulon 12.000, Josef 12.000, Benjamin 12.000.*

De første som blir beseglet, er 144000 jøder fra hele verden som skal komme til tro på Jesus og tjene Gud med å være vitner.

Åp 7,9-17 *Etter dette så jeg en veldig skare, altfor stor til å telle, fra alle nasjoner og stammer, fra alle folk og tungemål. De stod foran tronen og foran Lammet, kledd i hvitt, med palmegrener i hendene. De ropte med høy røst: "Frelsen kommer fra vår Gud på tronen og fra Lammet."*

Nå samlet alle englene seg om tronen og de eldste og de fire levende vesener, og de falt ned for tronen og tilbad Gud. "Amen!" sa de. "Velsignelse og ære og visdom og takk og herlighet og makt tilhører vår Gud i all evighet. Amen!"

Da var det en av de tjuefire eldste som spurte meg: "Vet du hvem disse er, de som er kledd i hvitt, og hvor de kommer fra?" "Nei, herre," svarte jeg. "Du vet det."

"Disse er kommet ut av den store trengslen," sa han. "De vasket sine klær og gjorde dem hvite i Lammets blod. Det er derfor de er her for Guds trone og tjener ham dag og natt i hans tempel. Han som sitter på tronen, vil gi dem ly. De skal aldri mer sulte, heller ikke tørste, og de skal beskyttes for den brennende heten om middagen. For Lammet som står foran tronen, vil fø dem og være deres hyrde, og han skal lede dem til livets vannkilder. Og Gud skal tørke vekk alle deres tårer."

Etter at de 144000 er omtalt, får vi høre om den store skaren som kommer til tro takket være deres vitnesbyrd. Her ser vi tydelig at en stor mengde mennesker kommer til tro i løpet av trengselstiden. Vi får også vite at mange av dem vil bli drept på grunn av sin tro.

Kapitel 8.

Åp 8,1 *Da Lammet hadde brutt det sjuende seglet, ble det stille i hele himmelen omkring en halv time.*

Det sjuende seglet er annerledes enn de andre. Det introduserer den neste serien med guddommelige dommer, de sju basunene.

Alle disse kommer direkte fra himmelen. De er så alvorlige at det ble stillhet i himmelen. I Åp. ses himmelen som et sted med glede og lovsang, tilbedelse og lyd fra mange engler. Men plutselig blir det stillhet i en halv time.

Om seglene hadde vært forferdelige, blir basundommene mye verre.

Åp 8,2-5 *Jeg så de sju englene som står foran Gud. De fikk sju basuner i hendene. Da var det en annen engel, med et røkelseskar av gull, som kom og stilte seg ved alteret. Det ble gitt ham røkelse, som skulle blandes med Guds folks bønner på gullalteret. Og duften av røkelsen, blandet med bønnene, steg opp til Gud fra alteret der englene hadde øst det ut. Så fylte engelen røkelseskarer med ild fra alteret og kastet det ut over jorden. Tordenen rullet og drønnet, lynene glimtet, og det kom et fryktelig jordskjelv.*

Syv engler får i oppdrag å utføre disse dommene.

Før det kunne blåses i basunene, skulle de helliges bønner ofres til Gud. En annen engel enn de sju fikk denne oppgaven. Det legges røkelse til bønnene for å øke deres styrke. Dette viser at bønnearbeidet får hjelp fra himmelen. Dette sier Jesus også når han sier at Den Hellige Ånd går i forbønn for oss. Rom. 8,26.

Denne scenen i himmelen viser at bønn ikke bare er den ensommes kamp. Ekte bønn er også et offer, altså noe en gir til Gud. Bønnerøkelsen steg opp til Gud. Dette viser at Gud fant behag i bønnene.

Til og med Guds dommer blir holdt igjen på grunn av de helliges bønner for at flere skal omvende seg.

Åp 8,7 Den første engelen blåste i sin basun, og hagl og ild blandet med blod ble kastet ned på jorden. En tredjedel av jorden ble satt i brann, slik at en tredjedel av trærne brant opp sammen med alt grønt gress.

Første basun utløste en omfattende ødeleggelse skapt av hagl og ild. At hagl var blandet med blod, kan henvise til at det skjedde ulykker i forbindelse med hagl og lynnedslag. Johannes taler om en tredjedels ødeleggelse på trær og gress. Ødeleggelsen rammet ikke hele jorden, men likevel var det så mye at det skulle være et alvorlig varsel.

Åp 8,8-9 Så blåste den andre engelen i sin basun, og noe som lignet et veldig brennende fjell ble kastet i havet. Det ødela en tredjedel av alle skip, og en tredjedel av havet ble rødt som blod, og en tredjedel av fiskene ble drept.

Her taler Johannes om et stort brennende fjell som blir kastet i havet. Han gir ingen forklaring på hva fjellet er, men det er tydelig at det er en guddommelig handling.

Forrige basun forårsaket en katastrofe på land, denne gangen dreier det seg om havet. Også her er det en tredjedel som ødelegges. En tredjedel av alt liv i havet ødelegges og dør. En tredjedel av alle skip på havet senkes, mannskapene omkommer og store deler av havet blir til blod.

Men siden det bare nevnes en tredjedel er fremdeles dommen begrenset. Den skal tjene til å advare.

Katastrofene i dette kapitlet minner en del om landeplagene i Egypt.

Åp 8,10-11 Den tredje engelen blåste, og en stor flammende stjerne falt fra himmelen på en tredjedel av elvene og kildene. Stjernen ble kalt "Malurt" fordi den forgiftet en tredjedel av alt vannet på jorden, og mange mennesker døde .

Nå er det verdens vannreservoarer som rammes, innsjøer og elver.

Malurt er en urt som gir en bitter og giftig drikk. Vannet ble altså ødelagt, og mange mennesker døde av det.

At stjernen faller ned fra himmelen, taler om at Gud iverksetter plagen. I den gamle verden ble fallende stjerner og meteorer betraktet som varsler om undergang.

Dommen er rettet mot natur og rammer menneskene indirekte .

Åp 8,12 Den fjerde engelen blåste i basunen. Da ble tredjedelen av solen og av månen og av stjernene rammet, og en tredjedel av dem ble formørket; dagen mistet en tredjedel av sitt lys og natten likeså.

Denne plagen får alle merke på kroppen i og med at temperaturen på jorda senkes.

Sannsynligvis varer dette i noen dager. Denne plagen ligner på den niende plagen i Egypt.

Åp 8,13 *Da så jeg en ørn, som fløy høyt oppe under himmelhvelvet, og jeg hørte den rope med høy røst: "Ve, ve, ve over dem som bor på jorden, når de tre siste englene lar sine basuner lyde."*

Verset tjener som en overgang over de 4 basunplager som har rammet naturen. De tidligere plager er kalt fram av engler, mens det nå er en rovfugl som forkynner det som skal skje. Den roper ut et varsel med veldig røst slik at ingen kan unngå å høre den, for i neste plage rammes bare de som ikke har Guds segl.

Kapitel 9.

Åp 9,1-11 *Da blåste den femte engelen i sin basun, og jeg så en stjerne som var falt til jorden. Den fikk nøkkelen til den bunnløse avgrunnen. Da han åpnet den, veltet røken ut, som om den kom fra en veldig ovn, og solen og luften ble formørket av røken. Så kom det gresshopper ut av røken. De kom ned på jorden og fikk makt til å stikke som skorpioner. De fikk ikke lov til å skade gresset eller plantene eller trærne. De skulle angripe menneskene som ikke hadde Guds merke på sine panner. De skulle ikke drepe dem, men plage dem i fem måneder med smerter som lignet dem som skyldes stikk av skorpioner. I de dagene vil menneskene forsøke å drepe seg selv, men de vil ikke være i stand til det - døden kommer ikke. De vil lengte etter å dø - men døden vil fly fra dem! Gresshoppene så ut som hester som var rustet til slag. De hadde noe som så ut som gylne kroner på hodet, og de hadde menneskeansikt. Håret var langt som kvinnehår, og tennene deres var som løvetenner. De hadde brystplater av jern, og vingene deres gav fra seg en lyd som minnet om en hær av vogner som raser fram til kamp. De hadde stikkende haler som skorpioner. Makten de hadde fått til å skade - den var gitt dem for fem måneder - lå i halene. Til konge over seg hadde de avgrunnens engel. På hebraisk heter han Abaddon, - på gresk Apollyon. Det første ve er nå over. Men det kommer enda to.*

Stjernen kan være en person ettersom det blir gitt ham en nøkkel. Denne personen er sannsynligvis den som omtales i v.11.

Gresshoppene som kom ut av røken, er ikke vanlige gresshopper, men demoner. Legg merke til at disse demonene fikk ikke lov å gjøre annet enn det Gud gav tillatelse til.

Abaddon, Apollyon: Navnene betyr Ødeleggeren. Jfr. 1 Kor 10, 10.

Åp: 9,12-19.

Den sjette engelen blåste i sin basun. Da hørte jeg en røst fra de fire hornene på gullalteret for Guds åsyn. Røsten sa til den sjette engelen, som hadde basunen: "Løs de fire engler som står bundet ved Eufrat, den store elven." Og de fire engler ble løst, de som stod klar og ventet på denne time, denne dag, denne måned, dette år, for å drepe tredjeparten av menneskene.

Tallet på ryttere som var i hæren deres, var tjue tusen ganger ti tusen; jeg hørte tallet på dem. Og i mitt syn så hestene og rytterne deres slik ut: Mennene hadde brynjer som var ildrøde, mørkeblå og svovelgule; hestene hadde hoder som løver, og ut av munnen deres stod ild og røk og svovel. En tredjepart av menneskene ble drept av disse tre plagene, av ilden og røken og svovelen som kom ut av hestenes munn. For deres makt ligger i munnen, men også i halene, for halene deres ligner ormer med hoder, som de skader menneskene med.

Også her er det bare de som er uten Guds segl som rammes.

Åp:9,20. Men de som slapp fra disse plagene og ikke ble drept, de vendte ikke om, og sluttet ikke å tilbe sine henders verk, men tilbad de onde ånder og avgudsbilder av gull, sølv og bronse, stein og tre, de som verken kan se eller høre eller gå. De vendte ikke om fra sine mord og sine trolldomskunster, sitt horeliv og sine tyverier. Se også 1.Kor.10,20. og Dan:5,23.

Dette vers viser at selv om en tredel av menneskene på jorda ble drept ved denne overnaturlige plagen i den sjettede basun, vil ikke menneskene gi slipp på sitt syndige liv. Likevel må vi regne med ut fra tekster som kommer senere i boka, at det hele tiden er mennesker som blir omvendt til Gud.

Kapitel 10.

Dette kapitlet er et mellomspill mellom 6 og 7 basun. Johannes er her nede på jorda, mens han tidligere var i himmelen. Fra å være en passiv tilskuer til alt det som skjer, får Johannes nå selv ta aktivt del i sine syn.

Åp 10,1-3 Jeg så en annen mektig engel stige ned fra himmelen. Han var kledd i en sky og hadde regnbuen om sitt hode, og ansiktet var som solen og føttene som ildsøyler. I hånden holdt han en liten oppslått bok. Han satte sin høyre fot på havet og den venstre på jorden og ropte med kraftig røst, som når en løve brøler .

Johannes får i dette syn se en engel som kommer ned fra himmelen. Inntil nå har Johannes vært lite opptatt av englenes utseende, men denne beskriver han i detalj. Regnbuen er tegn på Guds pakt, og dermed en stadfestelse av Guds pålitelighet. Ildsøyler står for Guds ånd eller Guds ord, og solen for Guds herlighet. Føttene som sto på hav og jord taler om herredømme over begge deler.

Åp 10,3-4 Da han hadde ropt, lød røstene fra de sju tordener. Etter at de hadde talt, ville jeg til å skrive; men jeg hørte en røst fra himmelen som sa: "Sett segl for det som ble sagt av de sju tordener, skriv det ikke ned!"

Gud åpenbarer meget, men det er også hemmeligheter som ikke skal gjøres kjent før tiden er inne.

Åp 10,5-7 Og engelen som jeg hadde sett stå på havet og på jorden, løftet sin høyre hånd mot himmelen og sverget ved ham som lever i all evighet, han som skapte himmel og jord og hav og alt som er i dem: "Tiden er ute". Men når den sjuende engel lar sin basun lyde, i de dager skal Guds hemmelige plan være fullført, slik som han kunngjorde for sine tjenere profetene."

Han som skapte alt, vil ikke lenger finne seg i at hans skaperverk er i en slik forfatning. Nå er tiden for hans tålmodighet slutt. Nå er det ingen utsettelse mer, ingen frist skal gis. Nå skal Guds siste store domshandlinger settes i verk. Guds plan er fastlagt. Helt fra begynnelsen av har Gud planlagt å føre sitt folk til frelse. I dette ligger også en dom over det onde. Guds folk skal utfris, det onde skal dømmes. Guds hemmeligheter ble forkynt ved profetene i GT og ved

hans apostler og tjenere i NT. En del av disse hemmeligheter er blitt åpenbart etterhvert, men først nå skal alt være oppfylt og fullbyrdet.

Åp 10,8-10 *Den røst jeg hadde hørt fra himmelen, talte igjen til meg: "Gå bort og få den åpne boken av engelens hånd, han som står på havet og på jorden." Da gikk jeg bort til engelen og bad ham gi meg den lille boken. Han sa til meg: "Ta boken og spis den! Den vil kjennes bitter i din mage, men søt som honning i munnen." Så tok jeg den lille boken av engelens hånd og spiste den, og i munnen smakte den søtt som honning; men da jeg hadde svelget den, kjente jeg at den sved i min mage.*

Johannes får beskjed om å hente boken, faktisk får han beskjed to ganger. Likevel ber han engelen om å få den når han kommer bort til han. Guds ord er en gave, ingen blir påtvunget Guds ord.

Både Jeremias og Esekiel hadde lignende opplevelser. Ettersom boken inneholdt Guds ord, må den nødvendigvis smake søtt (Salme 9,11 og 119,103). Men den inneholder sterke domsbudskap og får derfor også en bitter virkning.

Åp 10,11 *Da ble det sagt til meg: "Igjen skal du tale profetisk, mot folk og nasjoner og tungemål, og mot mange konger."*

Profetien gjelder alle mennesker, uansett nasjonalitet og rase. Den virkelige forskjellen mellom mennesker ligger i at enten bærer en Guds segl eller dyrets merke.

Kapitel 11.

Åp. 11,1-2 *Jeg fikk nå et rør til å måle med, det var som en stav, og det ble sagt til meg: "Reis deg og mål Guds tempel og alteret og dem som tilber der! Men forgården utenfor templet skal du ikke ta med, den skal du ikke måle; for den er overlatt til hedningene, og de skal trække den hellige by under fot i 42 måneder.*

Å måle tempelet er en symbolsk handling for å utrykke at det skulle bevares. Templet er her uttrykk for de hellige. Også de som tilber i tempelet skal måles. Dette samsvarer med beseglingen av de hellige.

Den ytre forgården og byen for øvrig er overgitt til hedningene. Ordet overlatt understreker igjen den sannhet at ingen kan bruke mer makt enn det som Gud tillater.

Åp 11,3-5 *Men jeg vil sette mine to vitner, kledd i sørgetøy av sekk, til å profetere i 1260 dager. Dette er de to oliventrær og de to lysestaker som står foran jordens herre. Og er det noen som vil skade dem, går det ild ut av munnen på dem og gjør ende på deres fiender. Ja, om noen vil skade dem, slik skal han dø!*

De to profetene som trer fram i de første 1260 dager (3 1/2 år), må være blant de mest fargerike personlighetene av alle de bibelske profetene. Gud kaller dem "mine to vitner". De kler seg i sekk, de profeterer, de gjør store under og de vitner om Guds nåde i et fiendtlig Jerusalem.

I Sak: 4,3-11 finner vi omtalt bakgrunnen for ordene oljetrær og lysestaker. Oljen forbindes med Guds Ånd, likesom i lignelsen om de 10 jomfruene. Lysestake symboliserer at de er bærer av det guddommelige lys.

De to vitnene vil gjøre et voldsomt inntrykk med sin forkynnelse og makt. Det fører til en

enorm innhøstning av sjeler av alle folkeslag i de første 3 ½ år av trengselstiden, beskrevet i Åp 7. De vil også være en bro til det kristne evangelium for millioner av jøder.

Åp 11,6-8 De har makt til å lukke himmelen, så det ikke faller regn i den tiden de er profeter; og de har makt over vannet og kan gjøre det til blod, og makt til å slå jorden med alle slags plager, så ofte de vil. Men når de har fullført sitt vitnesbyrd, da skal dyret som stiger opp fra avgrunnen, føre krig mot dem, seire over dem og drepe dem. Likene deres skal bli liggende på gaten i den store byen som åndelig talt kalles Sodoma og Egypt, der hvor deres Herre ble korsfestet.

I disse to vitnene demonstrerer Gud sin makt, og Dyret - altså Antikrist, har ingen makt over dem før tiden er inne. De er usårbare, og hvis noen prøver å drepe dem blir de selv drept. Men når de har fullført oppdraget sitt etter 3 ½ år, tillater Gud at de blir drept av Antikrist.

Åp 11,9-10 Mennesker av mange folk og stammer og tungemål og nasjoner skal se dem ligge der i tre og en halv dag, og de skal ikke tillate noen å begrave dem. Og de som bor på jorden, skal glede og fryde seg over deres skjebne og sende hverandre gaver. For disse to profetene hadde vært en stor plage for dem som bor på jorden.

I Midtøsten begravdes folk samme dag de dør. Å nekte å begrave den døde var å føre stor skam og vanære over det mennesket. Folk ville hevne seg ennå mer på vitnene enn bare å drepe dem.

I vers 9 står det at folk fra hele jorden skal se likene der de ligger på gaten. I løpet av de 2000 årene som er gått siden dette ble skrevet, har mange ledd av dette at noe kan bli sett av folk på hele jorden samtidig. Nå ler vi ikke, for vi ser nyheter fra hele kloden hver eneste dag. Dette viser at det som er sagt i Johannes Åpenbaring er mer aktuelt i våre dager enn noensinne. På samme måte kan vi også merke oss at det som ikke er forstått tidligere eller det som vi ikke forstår i dag, vil vi forstå når tiden er inne.

Åp 11,11-12 Men etter tre og en halv dag kom det livsånde fra Gud i dem; de reiste seg opp og stod på sine føtter, og de som så dem, ble grepet av stor frykt. Da hørte de en høy røst fra himmelen som sa til dem: "Stig opp hit!" Og de steg opp til himmelen i en sky, midt for øynene på sine fiender .

Etter 3 ½ dag lar Gud vitnene våkne opp igjen. Nå gleder ikke folk seg lenger. Nå blir de grepet av redsel.

Så kaller Gud vitnene til seg. Han sier: "Stig opp hit!", og vitnene steg opp i en sky på samme måten som Jesus gjorde. Forskjellen er bare at Jesus steg opp av seg selv, Han trengte ingen til å kalle seg opp.

Åp 11,13 I samme stund kom det et stort jordskjelv. En tiendedel av byen raste sammen, sju tusen mennesker ble drept, og de som var igjen, ble forferdet og gav himmelens Gud ære .

Nå skjønner folk at det er Gud som har handlet gjennom vitnene og i jordskjelvet, og dette var så tydelig at alle måtte gi Gud ære. Sannsynligvis var det noen som omvendte seg, mens andre erkjente Guds makt uten å bøye seg for Hans vilje.

Åp 11,14 Det annet ve er nå over. Men det tredje ve kommer snart.

I Åp 9,12 nevnes at det første ve ble fullendt. Nå i Åp 11,14 nevnes det andre, men denne gangen legges til at det tredje kommer snart.

Den sjuende basun: Satan kastes ut av himmelen og ned på jorden.

Nå begynner den andre delen av trengselstiden. I andre del av trengselstiden, hersker dyret over verden. Dyret er mennesket Antikrist som er besatt av Satan.

At det er den siste del av trengselstiden, vet vi fordi Antikrist inngikk en pakt med Israel som skulle vare i syv år. (Daniel 9,27) Men etter 3 og et halvt år brøt Antikrist paktens og innsatte seg selv som Gud i tempelet. Og denne siste delen er den verste i trengselstiden.

Åp 11,15-18 Den sjuende engelen blåste i sin basun. Da hørtes det i himmelen røster som ropte høyt: Herredømmet over verden er tilfalt vår Herre og hans Salvede, og han skal være konge i all evighet. De tjue fire eldste som sitter på sine troner for Guds åsyn, kastet seg ned på sitt ansikt og tilbad Gud og sa: Vi takker deg, Herre Gud, du Allmektige, du som er og som var, fordi du har overtatt din store makt og er blitt konge. Hedningfolkene ble harme, men nå er din vredesdag kommet, og tiden da de døde skal dømmes. Da skal du lønne dine tjenere, profetene, de hellige og dem som frykter ditt navn, små og store, og ødelegge dem som øde-legger jorden.

Helt til dette tidspunkt har Satan hatt anledning til å komme for Guds trone og anklage menneskene. Nå når den siste basun lyder, forbyr Gud ham å komme for Hans trone. Han blir kastet ut. Da blir det glede og takk i himmelen.

Åp 11,19 Da ble Guds tempel i himmelen åpnet, og kisten som er tegnet på hans pakt, ble synlig der inne. Og det kom lyn og drønn, tordenbrak og jordskjelv og store hagl.

Dette verset understreker at Guds tempel igjen er synlig for menneskene, etter denne forferdelige tiden der det har sett ut som om det er Djevelen som har tatt makten. Kisten som er synlig, viser at Gud holder fast på sin pakt. Nå skal Guds herlighet utfoldes fullt og helt. Uværet som følger minner om det som skjedde ved Sinai da israelittene fikk Guds ti bud.

Kapitel 12.

Åp 12,1-2 Nå kom det et stort tegn på himmelen. Det framstilte en kvinne som var kledd i solen, med månen under føttene og tolv stjerner som en krans om hodet. Hun var med barn og skrek i smerte, mens hun ventet på forløsningen.

Et tegn er her et bilde på en betydningsfull hendelse.

Mange fortolkere mener at kvinnen er et bilde på Israel. De 12 stjernene er i så fall de 12 stammene. Barnet hun føder er åpenbart Kristus, det var jo fra Israels folk han kom. Flere steder i Skriften er Israel framstilt som en fødende kvinne (Es.26,17-18; Mika 4,10).

Åp 12,3-4 Plutselig dukket det opp en rød drake. Den hadde sju hoder og ti horn og sju kroner på hodene. Halen som slepte etter den, trakk med seg en tredjedel av stjernene som ble kastet til jorden. Den stod foran kvinnen idet hun skulle føde sitt barn, ferdig til å ete barnet med det samme det ble født .

Det er djevelen dette er et bilde på. At han kalles drage understreker det grusomme og skremmende i hans makt. Horn er vanligvis uttrykk for makt, kroner for majestetisk herlighet. At dragen dro stjernene med seg, kan tyde på en samling av krefter og makter under ham, disse blir kastet til jorden sammen med draken.

Likevel ser vi at stjernene ikke er av interesse. Det er barnet han samler hele sin oppmerksomhet om. Satan viste sin fiendtlighet mot Kristus hele tiden og søkte å drepe ham helt fra fødselen av.

Åp 12,5 Hun fødte en gutt som med tiden skulle herske over folkene med jernstav. Nå ble han tatt opp til Gud og hans trone.

Dette barnet er bestemt til verdensherredømme. Jernstaven taler om absolutt autoritet, den betyr fasthet, ikke tyranni. At Kristus blir tatt opp til Guds trone, betyr at Gud tar seg av ham hele hans liv. Når Jesus tilslutt blir tatt opp til himmelen, har han fullført hele Guds plan.

Åp 12,6 Kvinnen flyktet ut i ørkenen, der Gud hadde gjort i stand et sted for henne, for at hun skulle bli tatt hånd om i 1.260 dager.

I 3 1/2 år, altså siste del av trengselstiden, skal Gud på underfull vis ta seg av Israel fordi draken samler all sin energi for å ta livet av Guds folk.

Åp 12,7-9 Så ble det krig i himmelen: Mikael og englene under hans kommando kjempet mot draken og hæren av falne engler. Draken tapte slaget og ble tvunget ut av himmelen.

Denne store draken - den gamle slangen som er kalt djevelen eller Satan, han som har forført hele verden - ble kastet ned på jorden med hele sin hær.

Selv om endetidens konflikter finner sted på jorden, ledes nå vår oppmerksomhet på striden i himmelen. Mikael og hans engler er hellige. De strider mot den onde åndehæren. Mikael er anføreren for de gode englene. Motstanderne kalles også engler. Ordet engler betyr egentlig budbærere, det finnes altså gode og onde budbærere.

Kampen i himmelen ender med et fullstendig nederlag for draken. Det kan synes merkelig at Satan har hatt adgang til Guds trone. Men dette er også nevnt i Job 1. Satan er "brødrenes anklager". Her kastes han og hans hær ut fra himmelen og ned på jorden.

Allerede i Åp. 10,7 nevnes at når den 7. basun lyder, er Guds plan fullført og Gud skal overta makten helt og fullt. I Åp 11,15 jubler himmelen over at det har skjedd, og her i Åp 12,7-9 hører vi om selve kampen.

Åp 12,10-11 Da hørte jeg en høy røst som ropte i himlene: "Endelig er det skjedd! Guds frelse og makt og herredømme og Kristi makt er endelig kommet. Våre brødres anklager er blitt kastet ned fra himmelen til jorden - han anklaget dem dag og natt for vår Gud. De beseiret ham ved Lammets blod og ved sitt vitnesbyrd, for de elsket ikke sitt liv, men gav det for ham."

Merk her at det står at de har seiret over den onde. De vant ikke egentlig selv, men de seiret i kraft av Lammets blod. Det Lammet gjorde, gjelder også hans etterfølgere. De seiret fordi de tror på Jesu verk og fordi de vitner om dette. Johannes tenker her særlig på martyrene, men det blir jo likt for alle som vil følge Lammet.

Åp 12,12 "Gled dere, himler! Dere himmelens innbyggere, gled dere - vær glade! Men stakkars dere mennesker i verden, for djevelen er kommet ned til dere i stor vrede, og han vet at han har liten tid."

Etter sitt nederlag har ikke Satan annet å gjøre enn å forfølge menneskene på jorden. Dette blir hans siste desperate kamp. Nå vil han gjøre all den skade han er i stand til. Dragen klarte ikke å drepe barnet og han led nederlag i den himmelske konflikten

Åp 12,13-16 Og da draken fant seg selv kastet ned på jorden, forfulgte den kvinnen som hadde født barnet. Men hun ble gitt to vinger som en ørn, så hun kunne fly ut i ørkenen til stedet som var gjort i stand for henne. Der ble hun tatt vare på og beskyttet fra draken i tre og et halvt år. Fra slangens munn gikk det ut en veldig vannflom, og den strømmet etter kvinnen i et forsøk på å utrydde henne. Men jorden kom henne til hjelp ved å åpne munnen og svelge flommen.

Etter at Satan er kastet ned fra himmelen, vil forfølgelsen av Israel bli grusom. Sammenlign dette verset md Åp 12,6

Ørnevinger indikerer en rask flukt, noe som blir nødvendig. Vi vet ikke ennå hva som kommer til å skje, men teksten sier klart at Gud kommer til å gripe inn på overnaturlig vis. Når Bibelen skriver at jorden kom henne til hjelp ved å åpne munnen, kan vi sammenligne dette med at Gud åpnet havet da Faraos forfulgte isrealittene.

Åp 12,17 Da drog den rasende draken ut for å angripe resten av barna hennes - alle som holder Guds bud og som bekjenner at de tilhører Jesus.

Dragen er nå rasende. Han møter ennå et nederlag. Han får ikke drept Israels folk. Nå vender han seg mot alle som frykter Gud. Denne tiden blir den verste forfølgelsestiden noensinne. Likevel vil han heller ikke klare å ødelegge Guds folk. Se Åp.7,3. Alle Guds barn har som vi har sett tidligere fått et segl på seg til beskyttelse. Som nevnt før blir det utallige martyrer i denne tiden. Likevel er det i Guds plan at noen skal overleve.

DRAKEN OG DE TO DYRENE

Åp 12,18 Han stod og ventet på en strand ved havet.

I neste kapittel ser vi hva Satan ventet på. Havet kan være et uttrykk for folkehavet, det betyr at det mennesket han vil bruke som folkeleder i denne siste tiden - Antikrist - blir valgt ut av folkehavet.

Kapitel 13.

Åp 13,1-2 Nå så jeg et underlig dyr stige opp av havet. Det hadde sju hoder og ti horn, og det var ti kroner på hodene. På hvert av hodene var det skrevet navn som talte nedsettende og fornærmelig mot Gud. Dyret så ut som en leopard, men hadde bjørnelabber og løvemunn. Draken gav det sin egen makt og trone og stor myndighet.

Dyret som her beskrives er egentlig et menneske, (vers 18 i dette kapittel og Dan.7,2ff) men et så forferdelig menneske at det beskrives på denne måten.

Denne skikkelsen får meget stor betydning i endetiden. Dyret hadde sju hoder, mange har da tenkt på Romerriket som var bygget på sju hauger, altså at Romerriket kunne gjenoppstå. De

ti hornene kan være ti statsledere som regjerer samtidig, men som er underlagt dyrets herredømme. I Dan.7,8 står det også at tre av disse hornene skal rives vekk mens et lite horn vokser opp og skal overta deres plass. Dette tyder på at dyret bestemmer over hvem av disse kongene som skal få beholde makten.

De tre hornene som nevnes her, minner også om Daniels syn i kp.7. Der beskrives tre riker som følger etter hverandre under bildet av løven, bjørnen og leoparden. Det fjerde riket– altså Antikrists rike- har i seg elementer fra alle disse rikene og er mer fryktelig og gudsfientlig enn alle de foregående.

Denne statslederen - Antikrist, Dyret – fikk makt av Satan. Opp gjennom tidene har mange bibelforskere gransket statsledere om de kunne passe til denne beskrivelsen. Men Åpenbaringsboka er ei bok som beskriver framtiden, og denne statslederen er ennå ikke kommet.

Åp 13,3-4 Jeg så at et av hodene lot til å være uhelbredelig såret - men dette banesåret ble lagt. Hele verden undret seg over mirakelet og fulgte dyret med ærefrykt. De tilbad draken fordi den hadde gitt det slik makt, og de tilbad det underlige dyret. "Hvor finner man vel en som er større enn denne?" utbrøt de. "Hvem er i stand til å kjempe mot det?"

Med dette verset starter de siste 3 ½ år av endetiden. Antikrist, som har fått makt av Satan, blir levende igjen etter å ha blitt drept av et sverdslag som hele verden er øyevitne til. Denne oppstandelsen blir en etterlikning av Kristus. Satan gjør alt for å sette seg i Guds sted. Mennesker undrer seg over den makt dyret har fått etter at han er blitt levende igjen. Ved det som skjer blir verden overbevist om at det er nytteløst å kjempe mot dyret.

Når man tilber dyret, tilber man også Satan. Det endelige frafall er ikke bare en tilbedelse av en hedensk guddom, men av Satan selv.

Åp 13,5-7 Så oppmuntret draken dyret til å tale bespottelige og store ord mot Herren og gav det myndighet over jorden i førtito måneder. Hele tiden spottet det Guds navn og hans tempel og alle dem som lever i himmelen. Draken gav det makt til å kjempe mot Guds folk og til å beseire dem og herske over alle folk og språkgrupper over hele verden.

En ser tydelig at det er Satan som står bak denne statslederen. Han oppmuntrer til å spotte Gud, han gir myndighet over hele jorden, gir makt over folk og språkgrupper. En enkelt statsleder ville ikke klart dette uten kraft utenfra. Likevel ser en at draken ikke kunne gitt dyret makt uten at det var godkjent av Gud. Dette kan en vite av at det som skal skje er beskrevet i Guds ord. Vi får vite det på forhånd. Lengden på tiden Satan får til rådighet er tilmålt.

Alt dette viser at Gud har den hele og fulle kontrollen, og Han tar vare på de som vil være hans barn. Se vers 10 i dette kapitel.

Åp 13,8-10 Og hele menneskeheten tilbad det onde dyret, bortsett fra dem som fra verdens grunnleggelse hadde sine navn skrevet i Livets bok.

De av Guds folk som er bestemt til å fengsles, vil bli arrestert og ført bort, og de som er bestemt til døden, vil bli drept. Men bli ikke forferdet, for her har dere en mulighet til å vise utholdenhet og tro.

I forrige vers sto det at dyret spottet Gud. Her står det også at dyret tok til seg den tilbedelse som Gud skulle ha. Menneskene tar altså helt og fullt stilling mot Gud.

Livets bok har forbindelse med Lammet, det er de som tror på at Jesus frelste menneskene som står skrevet opp i Livets bok. Disse vil ikke delta i tilbedelsen av dyret.

Åp 13,11-15 *Da fikk jeg se et annet merkelig dyr. Det kom opp fra jorden og hadde to små horn lik dem et lam har. Men det hadde samme fryktinngytende røst som draken. All den makt det første dyret hadde, brukte det andre dyret etter oppdrag fra det første, - og det forlangte at hele verden skulle tilbe dette dyret. Det gjorde utrolige undergjerninger. Ild falt ned på jorden fra skyene, mens alle så på. Det forførte dem som bor på jorden med de tegn det fikk makt til å gjøre. Og det sa til jordens folk at de skulle lage en billedstøtte til ære for dyret som var såret men ble levende igjen. Det fikk makt til å blåse liv i denne statuen og til og med å få den til å tale. Så gav statuen ordre til at alle som nektet å tilbe den, skulle dø.*

Dette andre dyret kalles også for den falske profet. Det første dyret steg opp av havet, dette stiger opp av jorden. Ellers har det to horn og ikke ti. Det så ut som et lam, det kan tyde på et mildt vesen, altså som en imitasjon av Guds Lam. Men dette er ingen mild person, for det taler som en drake. Hans oppgave er å få menneskene til å tilbe det første dyret. Han blir også gitt makt til å utføre undergjerninger. På samme måte som draken gav makt til det første dyr (vers 4), gir nå det første dyr makt til det andre. Det andre dyr utfører det første dyrs ønsker. Det krever ingen tilbedelse selv, hans oppgave er å få mennesker til å tilbe det første dyret. De er altså ikke rivaler.

Disse tre (Satan, dyret og den falske profet) kan sammenlignes med Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd. Dette er et bevis på at Satan ikke har evne til å finne på noe selv, han prøver å gå i Guds fotspor, men til ære for seg selv og til spott for Gud.

Tre steder i dette kapitlet nevnes at denne personen - dyret ble dødelig såret og ble levende igjen, versene 3,12 og 14.

Åp 13,16-17 *Det krevde at alle - store og små, rike og fattige, slaver og frie - skulle få et merke på høyre hånd eller i pannen. Og ingen kunne få seg arbeid eller få kjøpt noe i noen forretning uten at man hadde dette merke, som enten var dyrets navn eller et tall som svarte til navnet.*

Det er Dyrets, - Antikrists - merke som påtvinges folk. Dette er en uhyggelig parodi på beseglingen på Guds folk i Åp.7. Som de utvalgte besegles i pannen for å unnsnippe ødeleggelsen på jorden, blir dyrets etterfølgere beseglet for å unnsnippe dyrets vrede over dem som tror på Gud. I denne tiden vil dette representere den endelige prøve. Bare de som heller vil dø enn å forlate sin tro, vil nekte å motta merket. Dette medfører enorme lidelser for de som holder fast i troen på Jesus. En kan ikke ta dyrets merke uten å fornekte Jesus. Har du tatt dyrets merke, er det ingen vei tilbake til Gud. De som har det er fortapt for alltid. Se Åp 14,9-12.

Åp 13,18 *Det trengs mye visdom om man skal forstå hva dette betyr. De som er i stand til det, kan tolke denne koden. Tallverdien av bokstavene i navnet er til sammen 666.*

Ikke noe vers i Johannes Åpenbaring er blitt viet mer oppmerksomhet enn dette verset. Selv om verset begynner med at en trenger visdom for å forstå, har det vært vanskelig å finne fram til hva Johannes egentlig mener. Tallet for et navn var et kjent uttrykk. Det sikter til tallverdiene for bokstavene i navnet. En antydte en persons identitet uten direkte å røpe navnet. En må regne med at folk på Johannes tid hadde kunnskap nok til å forstå hvem dette

kunne være dersom det hadde framstått en slik statsleder. Men ingen statsleder har foreløpig passet til beskrivelsen.

Kjennetegn på "dyret":

1. Dyret skulle få et dødelig sår (v. 3)
2. Dødssåret skulle leges (v. 3)
3. Hele verden skulle undre seg, følge og opphøye dyret (v. 3-4)
4. Dyret skulle tale stor ord. Det skulle spotte Gud, Hans navn, Hans bolig og de som bor i himmelen (v. 1, 5, 6).
5. Dyret skulle ha en maktperiode på førtito måneder (v. 5).
6. Dyret skulle føre krig mot de hellige og overvinne dem (v. 7).
7. Dyret skulle få universell makt. Alle vil tilbe det, utenom de som er på Guds side (v. 7-8).
8. Dyret blir avbildet på en billedstøtte. De som ikke vil tilbe denne, skal trues med dødsstraff. (v.15)
9. Dyret har et merke. Alle som ikke vil ta merket i sin høyre hånd eller på sin panne, vil ikke få kjøpe eller selge (v. 16-17).
10. Dyrets navn kan uttrykkes i et tall: 666.

Kapitel 14.

Åp 14,1-2 Så fikk jeg se Lammet stå på Sions berg i Jerusalem. Sammen med det var 144.000 som hadde Lammets navn og dets Fars navn på sine panner. Og jeg hørte en røst fra himmelen. Den var lik bruset av en veldig foss eller rullingen av mektige tordenskrall. Det var et kor som sang, akkompagnert av harper.

Lammet som i kp.5 ble aktet verdig til å åpne bokrullen og som i kp. 7 mottok hyllesten fra himmelens hærskarer, står nå som den seirende. Å stå på Sion betyr at Han er seierherre. Johannes hører en røst fra himmelen. Den gjør stort inntrykk på ham, det ser vi av den omfattende beskrivelse av røsten Johannes gir.

Åp 14,3-5 Dette veldige koret - 144.000 - sang en vidunderlig sang foran Guds trone og de fire levende vesener og de tjuefire eldste. Ingen annen enn de 144.000 kunne synge denne sangen, de som var frikjøpt fra jorden. De har ikke besmittet seg med kvinner, for de er som jomfruer, - og de følger Lammet hvor det går. De er blitt løskjøpt fra menneskene på jorden som et innvidd offer for Gud og Lammet. De kan ikke anklages for noe galt. De er uten feil.

Denne sangen er ny på den måte at ingen andre enn de 144000 er i stand til å lære den. Den nye sangen er som det nye navnet (Åp.2,17), bare kjent av dem det gjelder. Det gamle menneske med sin gamle natur har ingen mulighet til å lære den nye sangen. Det understrekes at disse sangerne er frikjøpt fra jorden. Det betyr at de tilhører Kristus.

Tre kjennetegn for denne gruppen:

- De er jomfruer. Å være jomfru betyr i denne sammenheng at de ikke har tilbedt andre guder.
- De har ikke vært troløse mot sin Herre.

- De følger Lammet overalt. Deres oppgave er å være tro mot Ham, hvor Han leder dem.
- De tilhører ikke lenger denne verden, de er et innvidd offer - førstegrøden. Førstegrøden ble regnet for hellig på en spesiell måte.

I vers 5 står det at de kan ikke anklages. I andre oversettelser står det at det er ikke løgn i deres munn.

Åp 14,6-7 Og jeg så en annen engel som fløy gjennom himlene og hadde det evige evangelium som skulle forkynnes for dem som bor på jorden - for hver eneste nasjon, hver stamme, hvert språk og hvert folk. "Frykt Gud," ropte han, "og gi ham ære. For tiden er kommet da han skal sitte som dommer. Tilbe ham som skapte himmelen og jorden, havet og alle dets kilder."

Nå følger synet av tre engler som har ulike ting å forkynne. Som ørnen med ve-ropene kan de sees og høres av alle. Det evangelium som forkynnes, er et kall til å tilbe og ære Skaperen. Noen forstår det evige evangelium som en forkynnelse av endetiden, mens andre tror det er en spesiell tjeneste for endetiden, der Gud tar i bruk engler i tillegg til mennesker for å spre Guds budskap blant menneskene.

Åp 14,8 Så var det en annen engel som fulgte ham gjennom himlene og sa: "Babylon - den store byen - er falt fordi den forførte verdens folkeslag og fikk dem til å drikke av sin vin - urenhet og synd."

Det er første gang Babylon nevnes, senere forekommer den flere ganger. Det er ingen grunn til å tro at Johannes mener den mesopotamiske byen med dette navn. Navnet står for menneskelig stolthet og hedensk verdenssystem. For Johannes er Babylon symbolet på menneskenes motstand mot Gud. Grunnen til fallet er den dårlige innflytelse byen har hatt. Babylon har fordervet folkene med sin ondskap og urenhet.

Dette er en viktig del av profetiene. På samme måte som Satans nederlag nevnes og utdypes flere ganger og fra flere vinkler, slik blir også Babylons dom nevnt og utdypet flere ganger.

Åp 14,9–12 En tredje engel fulgte dem og ropte: "Alle som tilber dyret fra havet og dets statue og tar imot dets merke på pannen eller hånden, må drikke Guds vredes vin. Den blir skjenket ublandet i Guds vredes beger. Og de skal bli pint med ild og brennende svovel i nærvær av de hellige englene og Lammet. Røken av deres pine stiger opp i all evighet, og de får ingen lettelse verken dag eller natt, for de har tilbedt dyret og dets statue. La dette vekke Guds folk til å holde ut med tålmodighet i enhver prøvelse og forfølgelse. De som blir faste inntil enden i lydighet mot hans bud og som stoler på Jesus, er hans hellige."

Disse englene roper ut budskap til alle mennesker. Alle må høre og ta et standpunkt til det som blir sagt.

Den tredje engelen viser til dommen som kommer over de som har dyrets merke og som tilber dyret. Hele tiden har menneskene anledning til å velge side. Når de velger vekk Gud, får de Hans vredesvin. Guds vrede er ikke en gjengjeldelse, men en rettferdig Guds svar på at menneskene har forkastet ham. Svaret består i at de velger seg vekk fra Guds beskyttelse. De gir seg helt til det onde, og det onde tar dem i sin makt.

Å lide i nærvær av himmelske hærskarer, mildner ikke dommen, det bare øker den.

Læren om helvetes ild er ikke noe som kom til under apostlenes tid. Også Jesus talte om dette. Se Luk. 16,19-31.

De hellige nevnes som de som både holder Guds bud og har tro på Jesus. Her nevnes altså både den etiske livsførsel og det å regne med Frelseren og tro på Ham.

Åp 14,13-20 *Og jeg hørte en stemme i himlene over meg si: "Skriv dette ned: Endelig er tiden inne til at Guds martyrer skal få sin fulle belønning. Ja, sier Ånden, de er virkelig velsignet, for nå skal de hvile fra alle sine prøvelser og alt sitt strev. Deres gode gjerninger følger dem til himmelen!"*

Så ble scenen forandret, og jeg så en hvit sky. Det var en som satt på den. Han ble kalt "Menneske-sønnen", og han hadde en krone av rent gull på hodet og en skarp sigd i hånden. Da kom det en engel fra templet og ropte til ham: "Ta sigden i bruk, for tiden er inne til å høste. Høsten er moden på jorden." Han som satt på skyen, svingte da sigden over jorden, og høsten ble sanket inn.

Akkurat da var det en engel som hadde makt til å ødelegge verden med ild, som ropte til engelen med sigden: "Bruk sigden din til å skjære klasene fra vintrærne på jorden, for de er fullmodne til dom." Så svingte engelen sin sigd over jorden og kastet druene i Guds vredes store vinpresse. Og druene ble tråkket i vinpressen utenfor byen, og blodet fløt i en strøm som var 320 kilometer lang og så høy som opp til bisselet på en hest.

Noen forklarer versene 14-16 som en innhøsting av Kristi menighet på jorden, mens versene 18-20 er en innhøsting av vantro til dom. Men det er ingenting i veien for at høsten med sigd og høsten med druene gjelder det samme. Johannes gir ikke noen nærmere forklaring her.

Kapitel 15.

Åp 15,1 *Jeg så nå et annet mektig tegn på himmelen. Det var sju engler som var uttatt til å sende de sju siste plager over jorden. Dermed skulle Guds vrede endelig være uttømt.*

Guds dommer over jorden skal nå fullendes. Tegnet beskrives som noe helt spesielt. At det er et annet tegn, referer til de to foregående tegn i Åp.12: kvinnen og dragen.

Åp 15,2-4 *Foran meg var noe som lignet på et hav av ild og glass, og på dette stod alle dem som hadde seiret over det onde dyret og dets statue, dets merke og tall. Alle hadde Guds harper, og de sang Moses', Guds tjeners, sang og Lammets sang: "Store og underfulle er dine gjerninger, Herre Gud Allmechtig. Rettferdige og sanne er dine veier, du folkenes konge. Hvem skal ikke frykte, Herre, og herliggjøre ditt navn. For du alene er hellig. Alle nasjoner skal komme og tilbe deg, for dine rettferdige gjerninger er blitt åpenbart."*

Før det sies noe mer om de 7 plagene, åpenbares den seirende skaren. Glasshavet er nok det samme som nevnes i Åp.4,6. Ved (eller på) står en veldig skare. De hadde vært trofaste inntil døden og ikke gitt etter for dyrets krav. Moses og Lammets sang viser en dyp harmoni mellom forskjellige faser av Johannes Åpenbaring. Moses står ikke i opposisjon til Kristus, heller ikke loven til evangeliet. Det er ingen hentydning i sangen om de konflikter skaren har gjennomgått. Det er en lovprisning til Gud.

Åp 15,5-8 *Da fikk jeg se at det aller helligste i templet i himmelen var åpent. De sju englene som var tatt ut til å tømme de sju plagene, kom så fra templet, kledd i hvite linklær uten en flekk, og de hadde gullbelter over brystet. Et av de fire levende vesener gav hver av dem en gullskål, fylt med den levende Guds fryktelige vrede - han som lever i all evighet. Templet*

ble fylt med røk fra hans herlighet og makt, og ingen kunne gå inn der før de sju englene var ferdige med å øse ut de sju plager.

Dette tempelet er blitt nevnt flere ganger før (3,12; 7,15;14,15-17). Det later til at Johannes mer har assosiert det med tabernaklet i ørkenen enn tempelet i Jerusalem. Hebr.8,5 nevner at tabernaklet har sitt motbilde i himmelen.

Nå først får de syv englene tillatelse til å utføre sitt oppdrag. De kommer fra templet, altså fra Gud. Gullskåler nevnes bare to steder i Åpenbaringen. I Åp.5,8 var de fulle av røkelse, altså de helliges bønner. Nå er de fylt av Guds vrede.

Kapitel 16.

Åp 16,1-2 Jeg hørte nå en mektig røst som ropte til de sju englene fra templet: "Gå bort og tøm de sju skålene med Guds vrede over jorden." Så forlot den første engelen templet og øste sin skål ut over jorden, og fryktelige, ondartede sår slo ut på alle som hadde dyrets merke og som tilbad hans statue.

Dommene i forbindelse med vredeskålene minner om de syv basuner og om plagene i Egypt.

Åp 16,3-7 Den andre engelen øste ut sin skål over havene, og de ble som blodet av en død mann, og alt som var i havene døde. Den tredje engelen øste ut sin skål over elvene og kildene, og også de ble til blod. Og jeg hørte vannenes engel erklære: "Du er rettferdig når du sender denne dom, du hellige, du som er og var. For dine hellige og profetene er blitt martyrer, og deres blod er øst ut på jorden. Nå har du til gjengjeld øst ut blodet av dem som myrdet dem. Det er en rettferdig lønn." Og jeg hørte alterets engel si: "Ja, Herre Gud Allmektig, dine dommer er rettferdige og sanne."

Plagene fra vredeskålene minner om tidligere plager, men er mye verre.

Betegnelsen "Engelen over vannene" forekommer ikke annet sted, men blant jødene betraktet man englene som ansvarlige overfor visse deler av skapningen. Denne engelen mente at straffen var i overensstemmelse med forbrytelsen. Gud erklæres rettferdig fordi Han har dømt som Han har gjort. Straffen er ikke tilfeldige hendelser.

Åp 16,8 -9 Da øste den fjerde engelen sin skål ut på solen. Alle ble brent av den fryktelige heten, og de forbannet Guds navn, han som sendte plagene. De forandret ikke sinnelag og innstilling, så de gav Gud ære.

Også den fjerde basunen hadde med solen å gjøre. Men her er det motsatt. I stedet for en plage med mørke og kjølighet, blir det nå en uutholdelig hete.

Men om plagen er stor, virker den ikke til omvendelse. Etter det store jordskjelvet nevnt i Åp.11,13 erkjente folk Guds storhet. Fremdeles vet de at det er Gud som har makten, men hatet mot Gud er like sterkt som noensinne.

Åp 16,10-11 Så øste den femte engelen sin skål ut på tronen til dyret fra havet. Dets rike ble styrtet ut i mørket. Og dets undersåtter bet seg i tungen av smerte, og de forbannet himmelens Gud for sine piner og sår, men de nektet å omvende seg fra alle sine onde gjerninger.

Er det Guds nåde som gjør at plagen med brennende hete avløses av kjølig mørke? Kanskje, men heller ikke dette får den opprørske menneskeheten til å omvende seg, for det står i vers 11: De spottet himmelens Gud for sine piner og for sine byller, men de omvendte seg ikke fra sine gjerninger. Dette verset avslører at sårene fra den første skålen fremdeles plager folk. Og vers 10 ser ut til å indikerer at mørket forverrer smerten: Og de tygget sine tunger i pine. Dette er en spesiell dom som særlig er fokusert på dyrets trone og dets rike, og dommen vil vise en hel verden hvor kilden til prøvelsene er. Da Antikrist utropte seg selv som Gud, stilte han seg i fokus for Guds vrede. Nå får verden se hvem som virkelig er Gud.

Åp 16,12-14 Den sjette engelen øste sin skål på den store elven Eufrat, og den tørket inn, slik at kongene fra Østen kunne marsjere vestover med sine hærer. Jeg så tre onde ånder som var forkledd som frosker, komme ut fra drakens munn og fra dyrets munn og fra munnen til dets falske profet. Disse demonene rådslo med alle herskere i verden for å samle dem til slag mot Herren på den store dommens dag.

Det er sannsynlig at når elven Eufrat – den naturlige grense mellom øst og vest – tørker bort, vil kongene fra Østen kunne sende en formidabel hær til kampen mot kongenes konge. Den største av alle bedragerer vil lett forføre kongene fra Østen og de som følger dem til å dra den lange veien til Megiddodalen for å kjempe mot kongenes konge. Ettersom landene i Østen har vært sterkt forankret i hedenske religioner i århundrer, og i nåtiden er styrt av ledere med en sterk trang til verdensherredømme, vil visjonen om å spre sin makt og kultur over hele verden, gjøre dem til et lett bytte for det siste, gigantiske bedraget. Dyrets overtalelseskunnskap, som er inspirert av urene ånder forkledd som frosker, fører til at overtalelsene lykkes. Fra alle verdenshjørner rykker nå hærene sammen. Resultatet blir Harmageddon.

Åp 16,17-20 Så øste den sjuende engelen sin skål ut i luften, og det kom et mektig rop fra templets trone i himmelen: "Det er fullført!" Så drønnet og rullet det av torden, og lynene glintet. Det ble et stort jordskjelv, større enn noen gang før i menneskehetens historie. Den store byen "Babylon" ble kløvd i tre deler, og byer rundt i verden raste sammen. Gud husket alle Babylons synder, og hun ble straffet til siste dråpe av begeret med hans harmes og vredes vin. Øyer ble borte, og fjell ble slettet ut, og det kom et utrolig haglvær fra himmelen. Hagl som veide femti kilo falt over menneskene, og de forbannet Gud på grunn av dette fryktelige uværet.

Etter at den sjuende skålen er tømt ut, er Guds dom over jorden og synden fullført. Det stadfestes med det største jordskjelv i menneskenes historie. I dette jordskjelvet ødelegges Babylon, som her er navnet på byen som er Antikrists hovedstad. Om byen Babylon blir det nærmere forklart i kp.17 og ødeleggelsen blir beskrevet i kp. 18. Ellers ser vi at det ikke bare er Babylon som blir ødelagt. Også andre byer rundt i verden raste sammen. Dette er bildet på det syvende verdensrikets fullstendige sammenbrudd. Men det er foreløpig bare bilder. For det følgende viser at den historiske årsak til Babels undergang, ikke er et jordskjelv, men Antikrist og hans hjelperes eget verk. Likevel ser en at folk lever videre selv etter dette forferdelige jordskjelvet. Helt til nå har stadig nye mennesker vendt om til Gud. Men likevel er det ennå mange som ikke tar Guds dom til seg. I stedet forbanner de Gud og er like forherdet. For disse er det nå ikke lenger tale om omvendelse.

Kapitel 17.

DOMMEN OVER BABYLON . Åp 17,1 - 19,10

Babylons fall har allerede to ganger vært omtalt som et faktum, 14,8 og 16,9.

Johannes har hørt og sett dette i glimt som foregriper begivenhetenes gang. Nå får han i en visjon se katastrofen på nært hold, slik den vil komme.

Først beskrives den store skjøge, 17,1-6, deretter kommer en forklaring om dyret som bærer henne, 17,7-14, og så en forklaring om skjøgen selv og den måten dommen skal ramme henne, 17,15-18. Selve dommen og virkningen av den blir nærmere beskrevet i kp.18. Og hvordan himmelen ser på det som nå har skjedd, leser vi i kp. 19,1-10.

Åp 17,1-5 En av de sju englene kom bort og snakket med meg. "Bli med meg", sa han, "så skal jeg vise deg hva som skal skje med den store skjøgen, - hun som sitter ved verdens mange vann. Verdens konger har drevet utukt med henne, og jordens folk har drukket seg fulle av hennes vin." Så førte engelen meg i ånden ut i ødemarken. Der så jeg en kvinne som satt på et skarlagensrødt dyr, og dyret hadde sju hoder og ti horn. Overalt på det var det skrevet bespottelser mot Gud. Kvinnen hadde klær av purpur og skarlagen og vakre smykker av gull og kostbare steiner og perler. I hånden holdt hun et gyllent beger, fylt med urenhet og styggedom. Et mystisk navn var skrevet på pannen hennes: "Babylon den store, mor til skjøgene og avgudsdyrkerne overalt på jorden."

Dommens årsak er byens fordervelse. Dyret som kvinnen sitter på, kjenner vi igjen som Dragen. Det er altså Satan som holder byen oppe. På grunn av de fantastiske kommunikasjonsmuligheter, er verden blitt liten. Derfor har jordens konger og jordens folk blitt påvirket av hovedstaden. Byen trekker også til seg enormt med folk.

Åp 17,6 Jeg kunne se at hun var beruset av blodet fra martyrene, og jeg stirret skrekkslagen på henne.

Antikrist forfulgte de kristne alle steder, og her ser en at i hovedstaden var det særlig ille. Det har aldri vært maken til forfølgelse som den som kommer i trengselstiden.

Åp 17, 7-8 "Hvorfor er du overrasket?" spurte engelen. "Jeg skal fortelle deg hvem hun er og hva dyret hun rir på representerer. Dyret var levende, men er det ikke lenger. Likevel vil det snart komme opp av den bunnløse avgrunnen og gå til evig ødeleggelse. Jordens mennesker, de hvis navn ikke er skrevet i Livets bok, vil bli slått av forundring når det dukker opp igjen etter å ha vært død.

At dyret var levende viser til det som er nevnt tidligere om Antikrist at han ble drept (Åp 13,2), men at han ble levende igjen og var da besatt av Satan. Dette kommer til å bli en svært vesentlig grunn til at mange tilber Antikrist – dyret.

Åp 17,9-11 Nå må man bruke sin forstand! De sju hodene representerer en bestemt by, bygd på sju høyder. Her har kvinnen sin residens. Byen representerer sju konger. Fem har allerede falt, den sjette regjerer nå, og den sjuende skal komme. Hans regjeringstid blir kort. Det skarlagensrøde dyret som døde er den åttende kongen, og han har regjert før som en av de sju. Etter hans annen regjeringstid vil også han gå til sin dom.

En leser på Johannes tid var ikke i tvil om hvilken by dette var. Det måtte være Rom. I vår tid er en imidlertid kommet til at fjell og høyder i GT ofte er et symbol på makt eller riker. Her kan de sju høyder bety sju riker som kommer etter hverandre. Neste vers skulle også antyde dette. Verdensrikene representeres med sine konger. Fem verdensriker er allerede falt, det sjette er nå: på Johannes tid må det være Romerriket. Etter Romerriket har det ikke vært noe verdensrike. Men i endetiden skal Antikrist herske over hele verden for en kort tid. Den åttende kongen som overtar verdensherredømmet, er Satan som går inn i Antikrists skikkelse.

Åp 17,12-13 De ti horn du så, er ti konger som ennå ikke har fått noe rike; men sammen med dyret skal de få kongemakt i én time. De vil alle ett og det samme og overgir sin makt og myndighet til dyret.

Tidligere trodde en at de ti konger var europeiske riker som skulle danne et nytt Romerrike. I våre dager ser en verden mer som ett, og at disse 10 kongene representerer hele verden. I vår tid er det arbeid i gang for å dele verden inn i ti regioner der hvert område får sitt eget økonomiske og administrative overhode. Se kildehenvisning. Nr.5 Forskere mener at dette vil skje i FN-regi. Dersom disse planene fullføres, legges forholdene til rette for at en verdensleder kan få disse lederne i sin makt og dermed styre hele verden. Dette er ett av eksemplene på at deler av Åpenbaringen som en ikke har skjønt før, nå synes sannsynlig.

Åp 17,14-15 De skal føre krig mot Lammet; men Lammet er herrenes herre og kongenes konge og skal derfor seire over dem, sammen med sine, de kalte og utvalgte og trofaste." Han sier videre til meg: "Vannene du så, der skjøgen troner, er folk og folkemasser og nasjoner og mennesker med ulike tungemål."

Dyret og de ti konger med sine hærer skal tape kampen mot Kristus og hans vitner.

Åp 17,16-18 "Og de ti hornene du så, og dyret, de skal komme til å hate skjøgen, legge henne øde og gjøre henne naken, spise hennes kjøtt og brenne henne opp med ild. For Gud inngav dem i hjertet å utføre hans plan, så de ville ett og det samme: overgi sin kongemakt til dyret, inntil Guds ord er blitt oppfylt. Men kvinnen du så, er den store byen som har kongemakt over jordens konger."

Her får vi vite at Dyret og hans ti underkonger vil komme til å ødelegge sin egen hovedstad. De har før overgitt makt til skjøgen. Men nå er hennes makt blitt så stor at hun har makt over jordens konger. Nå hater de henne og vil ødelegge henne på en grusom måte. Bak dommen over skjøgen står Gud. Til og med de onde må følge Guds planer.

Kapitel 18.

Åp 18,1-3 Etter alt dette så jeg en annen engel komme ned fra himmelen med stor makt, og jorden ble opplyst av stråleglansen. Han ropte med veldig røst: "Babylon den store er falt. Hun er blitt til en hule for demoner, et tilfluktssted for djevler og alle slags onde ånder. For alle folkeslag har drukket av hennes vin. Jordens herskere har festet sammen med henne, og forretningsmenn over hele verden er blitt rike på grunn av hennes storslåtte liv."

Denne engelen hadde makt til å tale så alle hørte det og å opplyse jorden. Nå understrekes grunnen til fallet. Særlig to klasser kommer til å merke hennes fall. Det er herskerne – jordens

konger, som nå vil miste mye av sin makt og kjøpmennene som hadde økonomiske fordeler av Babylon. Dette utdypes nærmere lenger ute i kapitlet.

Åp 18,4-8 *Så hørte jeg en annen røst som ropte fra himmelen: "Gå bort fra henne, mitt folk, ta ikke del i hennes synder, ellers vil dere bli straffet sammen med henne. For syndene hennes rekker opp til himmelen, og Gud er ferdig til å dømme henne for hennes forbrytelser. Gjør med henne det hun har gjort mot dere, og mer - gi henne dobbel straff for alle hennes onde gjerninger. Hun har brygget mangt et vredens beger for andre - gi henne dobbelt igjen. Hun har levd i luksus og glans - la henne i stedet få piner og sorger. Hun skryter: 'Jeg er dronningen på min trone. Jeg er ingen hjelpeløs enke. Jeg kommer ikke til å sørge.' Derfor skal dødens og plagens og hungersnødens sorg komme over henne på én dag, og hun skal bli helt fortært av ild. For mektig er Herren, som dømmer henne."*

Nå rettes budskapet direkte til Guds folk. De kristne blir varslet i tide at de skal forlate Babylon. Samtidig er ordene rettet som en advarsel til alle kristne at de skal skille seg fra alt det som Babylon representerer.

Åp 18,9-10 *Og verdens ledere, de som tok del i hennes umoralske handlinger og gledet seg over hennes gunst, skal sørge over henne når de ser røken stige opp fra hennes forkullede levninger. De skal stå langt borte og skjelve av frykt mens de roper: "Ve over Babylon, den mektige by! På et øyeblikk falt dommen over henne."*

Selv om verdens ledere var enig i at Babylon skulle ødelegges, sørger de over det tap de har lidit. De sørger ikke over byen, men de sørger over å ha tapt alle opplevelsene og den makt hun gav. De er også redde, for de forstår at dette er en dom over Babylon og over dem selv.

Åp 18,11-16 *Kjøpmennene på jorden skal gråte og sørge over henne, for det er ingen igjen til å kjøpe varene deres. Hun var den største kunden de hadde når det gjaldt å kjøpe gull og sølv, kostbare steiner, perler, det fineste lin, purpur, silke og skarlagen, alle sorter velluktende trær og elfenben og kostbare utskårne arbeider av tre, kopper og jern og marmor. Likeså krydder, parfyme og røkelse, salver, virak, vin, olivenolje og fint mel, hvete, sauer, hester, vogner og slaver - og til og med menneskesjeler. "Alt det overdådige som du elsket så høyt, er borte," roper de. "Den luksus og glans som du priste så høyt, kommer aldri til å bli din igjen. Den er borte for bestandig." De kjøpmenn som er blitt velstående ved å selge henne disse tingene, skal stå på avstand av redsel for at også de er i fare, og de skal gråte og sørge: "Ve over den store byen som var så vakker - som en kvinne som er kledd i den fineste purpur og skarlagens, dekket med gull og kostbare steiner og perler."*

Kjøpmennene kommer også med en klagesang over byen. Men deres klagesang gjelder deres interesser. De klager over at byen nå ikke kan kjøpe deres varer. De sørger heller ikke over byen, de sørger over at de ikke lenger kan tjene seg rike på byen.

Åp 18,17-19 *"På et øyeblikk var all byens rikdom borte!" Og alle skipsrederne og kapteinene på handelsfartøyene og mannskapene skal stå langt borte og rope idet de ser røken som stiger opp: "Hvor i hele verden finner man en by som denne?" Og de skal i sin sorg kaste støv på hodet og si: "Ve, ve, for den store by! Hun gjorde oss alle rike med sin store velstand, og nå, i løpet av en time, er alt borte ..."*

Den tredje gruppen som klager over byens fall er de som driver skipsfart. Også de stiller seg på avstand og klager på grunn av sin tapte fortjeneste.

Åp 18,20 Men du, himmel, gled deg over hennes skjebne, og også dere, Guds barn og profeter og apostler! For endelig har Gud dømt henne.

Nå kommer en oppfordring til glede over at Babylon og alt den representerer nå endelig har fått sin straff.

Åp 18,21-23 Så var det en mektig engel som tok en stein, stor som en kvernstein, og kastet den i havet mens han ropte: "Babylon, den store by, skal bli slengt vekk slik som jeg kaster denne steinen, og den skal forsvinne for bestandig. Aldri mer skal det høres lyd av musikk der - ikke noe piano, ingen saksofon eller trompet. Det skal ikke mer eksistere noen form for industri der, og korn skal aldri males mer. Mørke, mørke skal hennes netter bli. Ikke en lampe skal sees i noe vindu. Aldri mer skal den festlige lyden av bryllupsklokker lyde, - aldri mer brudgoms og bruds stemme. Hennes kjøpmenn var kjent omkring i verden, og hun bedrog folkene med sine trolldomskunster.

Som en stein kastes i sjøen, skal denne byen synke for aldri å reise seg. Alt normalt dagligliv opphører.

Åp 18,24 "Hun var ansvarlig for alle profetene og de helliges blod, de som led martyrdøden."

Babylon hadde stått sammen med dyret når det gjaldt å pine og drepe de hellige. I tillegg besto dens synd av selvopphøyelse og fråtseri, og den hadde en holdning som gjorde folkene der til bitre fiender av Gud. Babylon ble også et eksempel for andre steder. Det tenkes ikke på drap i alminnelighet, men på drap av Herrens vitner.

Kapitel 19.

Åp 19,1-3 Etter dette hørte jeg en veldig skare i himmelen som ropte: "Halleluja! Pris Herren! Frelsen tilhører vår Gud. Ære og makt tilhører ham alene. For hans dommer er rettferdige og sanne. Han har straffet den store skjøgen som fordervet jorden med synd, og han har hevnet mordet på sine tjenere." Om igjen og om igjen hørtes stemmene: "Pris Herren! Røken fra henne stiger opp i all evighet!"

Da falt de tjuefire eldste og de fire levende vesener ned og tilbad Gud, som satt på tronen, og sa: "Amen! Halleluja! Pris Herren!" Og ut fra tronen kom en røst som sa: "Pris vår Gud, alle dere hans tjenere, små og store, som frykter ham." Da hørte jeg igjen det som hørtes ut som lyden av en veldig skare, eller som bølgene av hundre hav som skyller mot bredden, eller som den mektige rullingen av torden: "Pris Herren. For Herren vår Gud, den Allmektige, regjerer.

Etter den store dom over skjøgen skifter bildet fullstendig. Det er som om hele skapningen trekker et lettelsens sukk over at dommen endelig er falt. Alle priser nå Gud for det som er skjedd, Gud har dømt synden i verden.

Babylon ble ødelagt ved ild. Det er røken fra denne veldig brannen som nå sees.

Åp 19,4-6 Da falt de tjuefire eldste og de fire levende vesener ned og tilbad Gud, som satt på tronen, og sa: "Amen! Halleluja! Pris Herren!" Og ut fra tronen kom en røst som sa: "Pris vår Gud, alle dere hans tjenere, små og store, som frykter ham." Da hørte jeg igjen det som hørtes ut som lyden av en veldig skare, eller som bølgene av hundre hav som

skyller mot bredden, eller som den mektige rullingen av torden: "Pris Herren. For Herren vår Gud, den Allmektige, regjerer.

Denne oppfordring til å prise Gud gjelder alle, store og små ung eller gammel. Alle blir oppfordret til å prise Gud for hans mektige gjerninger.

Åp 19,7-9 La oss være glade og fryde oss og ære ham, for tiden er kommet for Lammets bryllupsfest, og hans brud har gjort seg ferdig. Hun har rett til å bære det reneste og fineste lin." (Det fine lin representerer de gode gjerninger som Guds folk har gjort.) Og engelen dikterte meg denne setningen: "Salige er de som er innbudt til Lammets bryllupsfest." Og han la til: "Gud selv har sagt dette."

Her tales det om bruden som er rede til bryllupsfest. Forholdet mellom Gud og Israel blir ofte sammenlignet med et bilde på brud og brudgom. I Det Nye Testamentet er dette overført på Kristus og menigheten. Bryllupsfesten er innledningen til den fullkomne foreningen mellom Kristus og hans menighet. Røsten beskriver ikke selve bryllupsfesten, men sier at tiden nå er kommet for denne fantastiske begivenheten. Brudens rene, hvite drakt står i motsetning til skjøgens glitrende stas. En ser det gjerne slik at bruden er menigheten og bryllupsgjestene er det enkelte menneske.

En får ikke adgang til denne festen ved egne anstrengelser. Det er Gud som kaller. Ingen ber seg selv, men får en innbydelse som man enten tar imot eller forkaster.

Åp 19,10 Da falt jeg ned for hans føtter for å tilbe ham, men han sa: "Nei - gjør ikke det! For jeg er en Guds tjener akkurat som du og som dine medkristne brødre, de som vitner om sin tro på Jesus. Men Gud skal du tilbe! Og hensikten med all profeti og med alt jeg har vist deg, er å fortelle om Jesus."

Det er stor forskjell på engler og mennesker, men på et punkt er det likhet, begge tjener Herren.

Åp 19,11-14 Da så jeg himmelen åpnet, og det stod en hvit hest der. Den som satt på hesten het "Trofast og Sanndru" - han som dømmer og fører krig med rettferdighet. Øynene hans var som flammer, og på hodet hadde han mange kroner. Over pannen var det skrevet et navn, men det er bare han selv som kjenner betydningen av det. Han var kledd med klær som var dyppet i blod, og han ble kalt "Guds ord". Himmelenes hærer, kledd i det fineste lin, hvitt og rent, fulgte ham på hvite hester .

Tidligere så Johannes en åpen dør, nå er hele himmelen åpen. Messias åpenbarer seg i sin herlighet for å kjempe mot dyret, den falske profet og alle dem som har dyrets merke. At rytteren hadde mange kroner på hodet, betyr at Han er hersker over alle konger. Den hvite hesten er et symbol på seier og triumf. Navnet på rytteren stadfester at Kristus er trofast og rettferdig, også i krig. Det er bare Jesus som har blod på sine klær, det er hans fienders blod. Himmelenes hærer som følger Ham, deltar ikke i selve krigen. Det er Jesus alene som seirer over sine fiender.

Åp 19,15-21. I munnen holdt han et skarpt sverd, og med det skulle han slå folkene. Han hersket over dem med jerngrep, og han trådte den Allmektige Guds vinpresse. På kappen og på hoften var dette navn skrevet: "Kongenes Konge og Herrenes Herre." Da fikk jeg se en annen engel som stod i solskinn og ropte høyt til fuglene: "Kom! Samle dere til Guds store kveldsmåltid! Kom og spis kjøttet av konger og hærførere og store

generaler, av hester og ryttere og av hele menneskeheten, både store og små, slaver og frie."

Da så jeg det onde dyret samle regjeringene på jorden og alle deres lærere for å kjempe mot ham som sitter på hesten. Men dyret ble grepet og sammen med den falske profeten, - han som gjorde under i dyrets tjeneste og forførte menneskene. Begge ble kastet levende i ildsjøen som brenner med svovel.

De andre ble drept med sverdet som gikk ut av rytterens munn. Og alle fuglene spiste seg mette av deres kjøtt.

Sverdet som går ut av Kristi munn, er Guds ord. Med Guds Ord beseierer han sine fiender fullstendig. At han hersker med jernstav, betyr at han har absolutt makt og herredøme. At han trår vinpressen med Guds strenge vredes vin, betyr at denne kampen er et resultat av Guds vrede. Folket på jorden har nå forkastet Gud så lenge at Guds vredes beger stadig mer blir fylt opp.

Antikrist sin verdensmakt har nådd sitt klimaks og står nå for sitt store fall. All motstand mot Gud konsentreres nå i den enorme hæren som samler seg. Babylon er borte, men dyret og hans allierte er klare til kamp. Så kommer krigen ved Harmageddon.

Den lange listen på mennesker og dyr taler om et veldig slag. Rang og stilling betyr ingenting lenger. Konger så vel som treller, ja alle som har dyrets merke og følger Antikrist, blir drept, store og små.

Men det blir ingen kamp denne gangen, for dyret blir grepet. Dyret og den falske profet blir kastet levende i ildsjøen. De andre blir drept med sverdet som går ut av Kristi munn. Disse blir ikke kastet i ildsjøen, men spist av verdens fugler.

Liksom Gud sendte dyrene til arken på Noahs tid, blir nå all verdens fugler kalt sammen for å få det som kalles "Guds store måltid". Å bli spist av dyr ble betraktet som en fryktelig skjebne.

Satan har ikke fått sin dom ennå. Han vil bli bundet og holdt i forvaring i avgrunnen i tusen år. Se i neste kapittel.

Kapitel 20

Åp 20,1-3 Nå så jeg en engel som kom ned fra himmelen med nøkkelen til den bunnløse avgrunnen og en tung lenke i hånden. Han grep draken - den gamle slangen, djevelen, Satan - og bandt ham med lenker i tusen år, og kastet ham i den bunnløse avgrunnen. Så lukket og stengte han, slik at djevelen ikke kunne forføre folkene før de tusen år var til ende. Etterpå skulle han løslates igjen, for en liten stund .

Herrens engel har nøkkelen til avgrunnen. Det er verken Gud eller Jesus som utfører denne handling, men en engel. Engelen har fått myndighet til å gripe Satan. Dette må være uten tvil en veldig ydmykelse for den onde, Nå er hans tid ute og det klarer seg med en engel når han skal bindes og stenges inne.

I tusen år vil djevelen være ute av stand til å drive sin ødeleggende virksomhet, men etter denne periode skal han slippes fri en liten stund.

Åp 20,4 Jeg så nå troner, og de som satt på dem, var de som hadde fått makt til å dømme. Jeg så også sjelene til dem som var blitt halshogget på grunn av det vitnesbyrd de hadde avlagt om Jesus og fordi de hadde forkynt Guds ord. De hadde ikke tilbedt dyret eller dets

statue og heller ikke tatt imot dets merke på sin panne eller hånd. Nå var de blitt levende igjen, og de regjerte med Kristus i tusen år.

Her får Johannes et nytt syn. At det er flere som sitter på tronen for å dømme betyr at det er en rett som settes. Det er mulig at det her tenkes på apostlene (Matt. 19,28) eller de hellige i alminnelighet, som til og med skal dømme engler.

Alle de som tidligere ropte til Gud om hevn er nå levende igjen og skal regjere sammen med Kristus .

Åp 20,5-6 Dette er den første oppstandelse. (Resten av de døde ble ikke levende før de tusen år var til ende.) Salige og hellige er de som har del i den første oppstandelse. De trenger ikke frykte den annen død, for de skal være prester for Gud og Kristus, og de skal regjere med ham i tusen år.

Bortrykkelsen av Kristi menighet og de døde i Kristus skjer rett før trengselstidens begynnelse. Her er det de døde og martyrer fra trengselstiden som er blitt levende igjen. Først etter tusenårsriket skal de døde som forkastet Kristus, stå opp. Da skal de bli dømt etter sine gjerninger.

Åp 20,7-10 Når de tusen årene er til ende, skal Satan slippes ut av sitt fengsel. Han skal gå ut for å forføre verdens folkeslag, og han skal samle dem, med Gog og Magog, til slag - en veldig skare, utallig som sanden langs havbredden.

De skal gå over jordens brede høyslette og omringe Guds folk og den elskede by Jerusalem på alle kanter. Men ild fra Gud i himmelen skal komme ned over hærene og fortære dem. Så skal djevelen, som hadde forført dem, kastes i ildsjøen som brenner med svovel, der dyret og den falske profeten er, og de skal pines dag og natt i all evighet.

Med engang Satan sleppes fri starter han sin forførende virksomhet på ny. Igjen lykkes det ham å samle store skarer, for den menneskelige natur er ikke blitt bedre etter tusen år med fred. Denne store hæren vil ikke møte noen motstand når de beleirer den elskede by. Det er Gud selv som fortærer dem med ild fra himmelen.

Djevelen får en annen dom enn dem som han forfører. Han blir kastet i Ildsjøen, mens de store herskarene blir fortært av ild.

Åp 20,11-15 Og jeg så en stor hvit trone og han som satt på den. For hans åsyn svant jord og himmel bort, og det ble ikke funnet plass for dem noe sted.

Jeg så de døde, store og små, stå for Gud, og bøker ble åpnet, deriblant Livets bok. De døde ble dømt i henhold til det som var skrevet i bøkene, enhver etter de gjerninger han hadde gjort.

Havet gav tilbake de døde som var begravet der, og jorden og underverdenen gav fra seg sine døde. Alle ble dømt etter sine gjerninger.

Og døden og dødsriket ble kastet i ildsjøen. Dette er den annen død - ildsjøen.

Og hvis noens navn ikke ble funnet oppskrevet i Livets bok, ble han kastet i ildsjøen.

Her omtales en stor hvit trone. At tronen er hvit, taler om renhet og rettferdighet. Kristus sitter nå som dommer. Foran Guds blick forsvinner himmel og jord. At det ikke ble funnet plass for dem, betyr at de er borte. Guds skaperverk på jorden skal fornyes. Alle døde blir nå levende.

Alle blir dømt etter sine gjerninger.

Døden og dødsriket blir også kastet i ildsjøen.

Når dommen blir fullbyrdet, blir også Livets bok kontrollert for at ingen skal kunne komme inn i himmelen uten å være innskrevet i Livets bok.

Kapitel 21

Åp 21, 1-4 *Nå fikk jeg se en ny jord (uten noe hav) og en ny himmel. Jorden og himmelen som er nå, var forsvunnet.*

Og jeg, Johannes, så den hellige byen, det nye Jerusalem, komme ned fra Gud, fra himmelen. Det var et vidunderlig syn, vakkert som en brud pyntet til bryllupet sitt.

Jeg hørte lyden av en som ropte fra tronen og sa: "Se, Guds hjem er nå blant menneskene. Han skal bo sammen med dem, og de skal være hans folk. Ja, Gud selv skal være iblant dem.

Han skal tørke bort alle tårer fra øynene deres, og det skal ikke være død mer, heller ikke sorg, skrik eller pine. Alt slikt er borte for evig."

Nå får himmel og jord et nytt utseende. Alt blir forvandlet. Den nye jord skal ha en ny hovedstad. Ikke et nytt Babylon men et nytt, større og vakrere Jerusalem. At byen kom ned fra himmelen, stadfester at Gud er byggmester for denne vakre, store byen. Hele den bibelske åpenbaringshistorie er nå oppfylt. Gud bor hos menneskene slik som hans tanke var i Paradiset. Målet for all gjenløsning er nådd.

All menneskelig sorg og all fortvilelse er nå brakt til ende og skal aldri være mer.

Åp 21,5-8 *Og han som sitter på tronen sa: "Se, jeg gjør alle ting nye!" Så sa han til meg: "Skriv dette ned, for det jeg sier deg er troverdig og sant: Det er fullført! Jeg er A og Å - begynnelsen og enden. De som er tørste, skal få drikke av kilden med livets vann, - helt gratis. Den som seirer skal få alt dette i arv. Jeg vil være hans Gud, og han skal være min Sønn.*

Men de feige som vender ryggen til meg og ikke vil følge meg, de som er troløse og fordervet, morderne og de som lever i umoral, de som har forbindelse med onde ånder og avgudsdyrkerne og alle løgnere - deres dom er sjøen som brenner med ild og svovel. Dette er den annen død."

Her er det ikke engelen men Gud som taler og hans ord er å stole på, for Han er Alfa & Omega, Begynnelsen og Enden. "De som er tørste skal få drikke," betyr at de skal få sine lengsler oppfylt. Livets vann betegner her all velsignelse og overfloden i det evige liv. Den som seirer betyr: "Den som holder fast på Kristus." Den vil få arve de evige velsignelser og vil bli belønnet med det fullkomne sønneforhold til Gud.

De som ikke får komme inn i Guds rike, er de som vender Kristus ryggen, og de som fortsetter med avgudsdyrking og lovløse gjerninger. Disse blir kastet i Ildsjøen og opplever den annen død.

Åp 21,9-21 *Så kom en av de sju englene, som hadde tømt skålene som inneholdt de sju siste plagene, og sa til meg: "Bli med meg, så skal jeg vise deg bruden, Lammets hustru."*

I et syn førte han meg til en høy fjelltopp, og derfra så jeg den herlige byen, det hellige Jerusalem som steg ned fra himlene, fra Gud. Den var fylt med Guds herlighet og strålte og glødet som en dyrebar edelsten, krystallklar som jaspis.

Dens murer var brede og høye, med tolv porter som var vaktet av tolv engler. Navnene på de tolv Israels stammer var skrevet på portene. Det var tre porter på hver side - nord, sør, øst og vest.

Murene hadde tolv grunnsteiner, og på dem var navnene på Lammets tolv apostler skrevet. I sin hånd hadde engelen en målestokk av gull, og med den skulle han måle byen og dens porter og murer.

Da han målte den, fant han ut at den var like bred og lang som den var høy. Den hadde form som en terning, for høyden var nøyaktig den samme som de andre dimensjonene - 2.300 kilometer hver vei.

Så målte han tykkelsen på murene og fant at de var 72 meter.

Byen selv var av rent gull, lik det klareste glass. Muren var av jaspis, og den var bygd på tolv grunnstener som var innlagt med edelstener: Den første grunnstenen var prydet med jaspis, den andre med safir, den tredje med kalsedon, den fjerde med smaragd, den femte med sardonyks, den sjette grunnstenen med sarder, den sjuende med krysolitt, den åttende med beryll, den niende med topas, den tiende med krysopras, den ellefte med hyasint, den tolvte med ametyst.

De tolv portene var av perler - hver port var en eneste perle. Hovedgaten var av rent gull, gjennomsiktig som glass.

Så får Johannes en ny åpenbaring. Engelen viser ham Jesu Kristi brud. Jesu brud er ofte et uttrykk for Jesu menighet. Byen Jerusalem er her et symbol på Jesu menighet.

Så tar engelen ham med til en høy fjelltopp der Johannes får se det nye ubeskrivelige vakre Jerusalem med dets porter, gater og murer. At der er tolv porter, betyr fullkommen åpenhet. Alle mennesker kan vandre fritt inn og ut.

ÅP 21,22-27 Noe tempel var ikke å se i byen, for Herren Gud den Allmektige og Lammets blir tilbedt overalt.

Og byen trenger ikke sol eller måne for å få lys, for Guds og Lammets herlighet opplyser den.

Folkeslagene skal vandre i lyset fra byen, og herskerne i verden skal komme og bringe sin herlighet inn i den. Portene stenges aldri, de står åpne hele dagen - og natt finnes ikke.

Alle folks herlighet og ære skal føres inn i byen. Ikke noe vondt får tillatelse til å komme inn - ingen som er umoralsk eller uærlig - men bare de som har navnet sitt skrevet i Lammets bok .

Hele denne byen er i seg selv en helligdom, og grunnen til dette er at Gud bor der. Solen og månen er verdens lyskilder. Selv om de fortsatt eksisterer, er de overflødige. Det er Gud som er lysets kilde.

Folkeslagene er her omvendte hedninger som har navnet sitt skrevet i Livets bok Men den synderen som forkaster frelserverket, stiller seg selv utenfor det nye Jerusalem.

Kapitel 22

Åp. 22,1-5 Engelen pekte på en elv for meg. Her rant livets vann, klart som krystall. Den fløt ut fra Guds og Lammets trone.

På hver side av elven vokste livets trær, og de bar frukt tolv ganger i året, hver måned.

Bladene ble brukt som medisin til legedom for folkene.

Det skal ikke være noe ondt i denne byen, for Guds og Lammets trone skal være der, og hans tjenere skal tjene ham. Og de skal se hans ansikt, og navnet hans skal være skrevet på pannene deres Det skal ikke være noen natt der - det trengs ikke lamper eller sol - for Herren Gud skal være deres lys, og de skal regjere i all evighet.

Nå tar engelen Johannes med inn i selve byen. Der får han se elven med livets vann som strømmer ut fra tronen. At trær gir frukt hver måned viser den enorme velsignelse det vil bli. Og bladene skal være til styrke og oppbyggelse for mennesker. Gud og lammet sitter på tronen og mennesker kan vandre fritt inn til tronen og se hans ansikt.

Åp 22,6-9 Engelen sa til meg: "Disse ord er troverdige og sanne. Herren, den Gud som gir profetene sin Ånd, har sendt sin engel for å vise sine tjenere det som snart skal skje. Så sa engelen til meg: Salige er de som tror dette og alt annet som er skrevet i bokrullen." Jeg, Johannes, så og hørte alt dette, og jeg falt ned for å tilbe engelen som viste meg dette, men igjen sa han: "Nei, gjør ikke noe slikt. Jeg er også en Jesu tjener, som du og dine brødre, profetene. Det er også alle dem som følger den sannhet som er å finne i denne boken. Tilbe Gud alene."

Johannes åpenbaring gir oss et fryktinngytende bilde av englenes makt og overnaturlige evner. Men vi må aldri blir så opptatt av dem at vi glemmer bokens hovedperson, Den allmechtige Gud og hans sønn Jesus. Tilbe Gud! Og ham alene, er det beste rådet vi kan få.

Åp 22,10-11 Så bød han meg: "Du skal ikke sette segl for det du har skrevet, for tiden for fullendelsen er nær. Og når den tiden kommer, vil alle dem som gjør urett, fortsette i enda større grad med det. De urene vil bli enda mer urene, gode mennesker vil bli bedre, og de som er hellige, vil bli enda mer hellige."

Daniel fikk beskjed om å forsegle boken inntil endens tid, (Dan.12,4)
Nå er tiden inne til å forkynne. Det skal ikke lenger bli holdt hemmelig. Den forestående trengsel vil gjøre de som forneker Gud enda hardere og de som tror enda fastere i sin tro. For det vil komme en tid da det ikke er mulig å endre standpunkt.

Åp 22,12-15 "Se, jeg kommer snart, og jeg har lønnen med meg, så enhver skal få etter de gjerninger han har gjort. Jeg er Alfa og Omega, begynnelsen og enden, den første og den siste. Alle de som vasker klærne sine, får rett til å gå gjennom byens porter og til å spise frukten av livets tre. Utenfor byen er de som er gått bort fra Gud, trollmennene, de umoralske, morderne, avgudsdyrkerne og alle som elsker og taler løgn."

Her gjentas det at Jesus kommer snart, han er Alfa og Omega. Å vaske klærne sine betyr at en har vasket klærne sine i Kristi blod (Åp.7,14) altså tatt i mot Kristus som sin frelser. Da har en rett til å gå gjennom byens porter og til å spise frukten av livets tre. Men de som er gått bort fra Gud må bli utenfor byen. Ifølge Åp 21,8 betyr utenfor byen at en kastes i Ildsjøen. Legg merke til at det avgjørende her er ikke de synder en har gjort, men det at en ikke har tatt imot Guds frelse, det betyr at en har gått bort fra Gud.

Åp 22,16-21 "Jeg, Jesus, har sendt min engel til deg for at du skal fortelle dette til menighetene. Jeg er både Davids rot og den klare morgenstjerne." Ånden og bruden sier: "Kom!" Og den som hører dem si dette, skal også si: "Kom!" La den tørste komme - alle skal komme og drikke livets vann uten å betale for det. Jeg erklærer overfor alle som leser denne boken: Hvis noen legger noe til det som her er skrevet, så skal Gud legge på ham de plagene som er beskrevet i denne boken, og hvis noen trekker fra noe i disse profetiene, så skal Gud ta fra ham hans del i livets tre og i den

hellige byen som nettopp er beskrevet.

Han som har sagt alt dette, erklærer: "Ja, jeg kommer snart!" "Amen! Kom, Herre Jesus!"

Vår Herre Jesu Kristi nåde være med dere alle. Amen.

Ingen vet med sikkerhet når Kristus kommer igjen, eller om vi virkelig lever i endetiden.

Men heldigvis er det ennå mulig å ta et standpunkt for Kristus. Vi håper at alle som leser denne artikkelen er klar til å møte Herren når som helst.

Har du ransaket ditt hjerte?
tror du at Jesus er din frelser?
Det er du som må velge, gjør det nå,
snakk med Gud om det.
Dersom du trenger hjelp for å ord legge deg
foreslår vi følgende:

Kjære Himmelske Far!
Jeg bekjenner at jeg har syndet
mot himmelen og deg,
og jeg trenger tilgivelse.
Takk for at du sendte din Sønn Jesus
for å dø på korset for mine synder.
Nå ønsker jeg at Jesus skal komme inn i mitt hjerte,
rense meg fra synd og bli min Herre og Frelser.
Jeg ber i Jesu navn.
Amen.

Kilder som er brukt :

For å få et lettlest språk i bibeltekstene har vi benyttet oss av Norsk Bibel utgave :
En Levende Bok 1988

Ellers har vi hentet mye stoff fra:

1. StudieBibelen. Illustrert Bibelleksikon A/S
2. Sverre Kormo: Endetiden i profetiens lys. Filadelfiaforlaget.
3. C. Skovgaard-Pedersen. Bibelens krone. Ansgar forlag.
4. Bibelverket, Lars Eritsland: Johannes Åpenbaring. Luther/Lunde forlag.
5. Tim LaHaye, Jerry B. Jenkins: Lever vi i de siste tider. Hermon forlag

Vi har også fått mange tanker og inspirasjon fra romanserien: "Latt tilbake" av Tim LaHaye, Jerry B. Jenkins.